

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: DIGTE 1838

Citation: Aarestrup, Emil: "DIGTE 1838", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, C. A. Reitzel, 1976, s. 17. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare03val-shoot-workid56564.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

DIGTE 1838

18
19

OPRINDELSE

Som sit brune Lyng den øde Flade,
Som sit lette Ax den grønne Tilie,
Som sit løse Skum en ung Najade,
Som et Løg, i sorten Muld, sin Lilie,
Som Polyperne den skjøre Plade,
Som den bløde Musling sin Conchilie,
Har mit Indre formet disse Blade,
Af en lønlig Drift, fast uden Villie.

See da - som paa Lyngens brune Flade,
Som paa Heire-Axet over Tilie,
Som paa flygtigt Skum af en Najade,
Som paa Mosebundens gule Lilie,
Som paa Kalkkorallens Svamp og Plade,
Som paa Strandens spraglede Conchilie -
Nogle Øieblink paa disse Blade,
Uden Strenghed, med en venlig Villie!

20

LUCA SIGNORELLI

I

Salens dybe Skygge
Sad Mester Luca træt;
Paa Marmorbordet hvilte
Hans Pensel og Palet.
Han stirred paa de store,
De mørke Skyers Rad,
Der fyldte med Figurer
Nathimlens Alterblad.

Som Slyngeplanten fæster
Sig til den stærke Bul,
Saaledes han til Konsten
Sig sluttet tillidsfuld.
Han var en dygtig Maler;
Thi alt hvad Livet gav,
Det greb han i sit Indre
Og skabte Skjønhed af.

Vel var hans sorte Lokker
Forvandlede til graae;
Vel hæved sig hans Pande
Med dybe Furer paa;
Vel krogede sig Ryggen,
Vel rystede hans Haand,
Men fyrigt var hans Øie
Og evigung hans Aand.

21

Da hørtes Larm paa Gaden;
Hans Dør man hamred paa.
Men Maleren, fordybet
I Syner, ikkun saae.
Han ændsed ikke Larmen,
Ei Hobens hæse Skrig:
Luk op! din Søn er myrdet;
Vi bringe her hans Liig.

Han sank i vore Arme
Din Eneste - kom ud!
Lad Messer for ham synge!
Beed for hans Sjæl til Gud!
Marchesa Giulietta
Han gav en Natmusik;
Da traf den bittre Fiende
Ham med et Dolkestik.

De sprængte Dørens Fløie,
De trængte ind med Magt,
Paa Skuldrene den Dræbte
I Blodets Purpurdragt.
Fra Lampen, som paa Muren
Var for Madonna tændt.
Fik Gruppens blege Rædsel
Sin svage Lysning sendt.

Henover Pandens Rynker,
Henover busket Bryn
22 Den Gamle foer med Haanden
Det traf ham som et Lyn!
Steentaus han stod saalænge,
Og hen paa Liget saae -
Af Dødens Ro forskjønned
Den fromme Yngling laae.

En langsomtsamlet Taare
Fra Gubbens Øie randt;
Han nærmede sig Liget,
Da Skrækkens Tvivl forsvandt.
Han tændte Faklen; lyste
De blege Ansigtstræk;
Strøg fra sin Yndlings Kinder
De bløde Lokker væk.

Taus Hoben veg tilbage.
Man hørte ingen Røst -

Det var eiheller Tiden
Til Tale eller Trøst.
Men Maleren, den gamle,
Ham greb et indre Mod,
Han kyssede den Døde,
Der svømmed i sit Blod.

Han aabnede Gevandtet
Omkring det hvide Bryst;
Han stilled Faklens Lue,
Saa Alt blev flammelyst;
23 Han rykked Staffeli
Paa Marmorgulvet frem -
Der blev en hellig Taushed
I Gubbens ringe Hjem.

Og Kridtet tog den Gamle
Fast i sin svage Haand,
Saa tegnede han den Døde,
Og gav ham atter Aand;
Saa tegnede han den Døde,
Og gav ham atter Liv
Ved Konstens underfulde
Guddommelige Bliv.

Det var ei blotte Farver,
Han i sin Pensel gjød.
Men det var Sjælens Kummer,
Som fra hans Hjerte flød;
Det var hans høie Andagt,
Hans gudhengivne Sind -
Og om hans Tavle lyste
Et yndigt Helgenskin.

Det var en salig Glæde,
Og dog en bitter Nød,
En Evigheds Fortrøstning,
Og dog en kvalfuld Død.
Den unge Martyr blegned
Paa Lærredet saa smuk,
24 Som Christus, da paa Korset
Han drog det sidste Suk.

Og hvor sig Kirkebuen
Ophvælvte høi og stærk,
Der hængte han i Nischen
Sit faure Billedværk.
Enhver, som kom at bede,
Sank, rørt til Taarer, ned.
Og priste Himlens Almagt,
Og Konstens Hellighed.

FJELDSPRINGET

Hvor Granskoven kneiser langs op ad Bjergets Skrint,
Og Elven slaaer sit Skum mod den stenede Klint,

Paa Odden, mellem Birke, i tjæret Bjælkehuus,
Sidde de norske Bønder og tømme deres Kruus.

De snitte Skeer og Boller, Brikker til deres Kost,
Nogle knytte Strømper, der lune godt mod Frost.
De Gamle, med stumpet Pibe, hælde sig op til Væg,
Nippe smaat til Øllet, og flette deres Skjæg.

Da reiser sig Thorkil!, den stærke Bondesøn,
Og slaaer forbittret Næven i Bordet med et Drøn,
Sværges en rædsom Eed, og med sin blanke Kniv
Farer løs paa Tjalfe, at røve hans Liv.

Foruden Væрге Tjalf springer af Lugen ud.
Men Thorkil! følger efter, som Pilens sikke Skud.
De Mænd, som ile til, for deres Kiv at ende,
Alt see dem høit til Fjelds gennem Granskoven rende.

Tjalfe er den yngre, meer smidig, mere let.
Men Thorkil! stærkere, han bliver aldrig træt.
26 Med frygtelige Trudsler forfølger han sit Rov,
Knækker Fyrrens Grene, baner sig Vei i Skov.

Aandeløs de løbe langs hen med Klippens Rand;
Med Skum i Dybet vælter sig Fjeldfossens Vand.
Tolv Skridt er kun tilbage, saa bryder Klippen af
Og sænker brat sin Steenvæg i Afgrundens Grav.

Der findes ingen Udvei - Tjalfe tager Fart -
Et Spring kan ham kun redde, det fatter han snart.
Vel fulde fire Alen har Klippen sig flakt.
Og Strømmen suser ned i den buldrende Tragt.

Han samler alle Kræfter - et frygteligt Spring!
Frelst, paa den anden Side, seer han sig omkring -
Tilbage over Fossen, der stænker Skovens Green -
Og skuer sin Fiende, blodig, paa Fjeldkantens Steen.

I Hævnens blinde Harm er han sprungen bag efter.
Forgjæves nu han søger et Sted, hvor Foden hæfter.
Han hænger over Dybet - med Armen om en Kant
Af Klippen, blodig saaret, han Frist for Livet fandt.

liskolde Stænk fra Strømmen det hede Blod ham kjøle;
Vildt stirrer han ned, og hører Slusen brøle.
27 Det sortner for hans Blik - hjælp Gud! - hans Kraft forsager -
Da føler han sig løftet, en Haand ham opad drager.

Med saaret Knæ og Skulder paa Klippens Blok han staaer.
Og frelst fra Døden sin Arm om Tjalfe slaaer.
Kryster til sit Hjerte den brave Redningsmand,
Og kaster Morderkniven i Fjeldkløftens Vand.

De svor hinanden Venskab, og sveg ei deres Eed,
Men blev bestandig Venner i al Oprigtighed.
De gik i Krigen sammen, da Dannerkongen bød,
Og fandt i tapper Fægtning paa eengang deres Død.

Du er, min Tro, en underlig Pog,
Saa fiin og klog.
Du læser saamangen Lærdmands Bog,
Og dog -

Og dog har du hverken Mod eller List;
Hvad blir det tilsidst?
At sukke og see paa en Rosenqvist -
Jovist!

Dertil maa nok høre en dygtig Forstand.
Ei, ei! hvor kan
En Pige faae Lyst til saa underlig Mand,
Som han?

At hænge ved Bogen Nat og Dag,
sig selv til Plag',
At hilse sin Smukke med Hatten, i Mag:
God Dag!

En ypperlig Sag! et Fjog af Student!
Kun lidet bekjendt
Med det, hvormed en Pige er tjent,
Er tjent.

29

At skrive et Vers, og Citharen slaae -
Naa, naa! lad gaae! -
Er godt, men ei nok! det maae vi forstaae,
Vi Smaa.

Vel klæder det smukt, at Herren er bly;
Men ræddes og flye,
Naar Glutten er ene, og Skoven har Ly:
O fy!

Saa har vi Fugle en anden Maneer;
Man seer, man leer.
Forfølger hinanden, og kysses og be'er
Om meer.

Om mig selv at tale, jeg lystige Dyr,
Jeg holder ei Styr
Paa Hjertet, naar først det ret fanger Fyr,
Fanger Fyr.

Jeg saae en Glut, en nydelig Glut,
En Gjærdesmut,
Og var i den yndige, søde Snut
Strax skudt.

Men bie til jeg fik Præstekald -
Gud trøste os all'! -
30 Med Kyssen og Kurren; den Lykke, saafald.
Var smal!

Jeg fløi i Busken fra Qvist til Qvist,
jeg sang: pist! pist!
Og fanget var hendes Hjerte saavist
Tilsidst.

Vi sladdrede sammen, vi sang, vi loe.
Saa hjertensfroe,
Vi kyssed hinanden saa tidt, maa du troe,
Vi to.

Høistærede! gjør du ligesaa;

Det lykkes maa!
Der seer jeg den søde Pige jo staae:
Nu gaae!

31

DEN UNGE POET

Ja, sad jeg varmt inden Døre
- I saadant Selskab især -
Med Alting paa det Tørre,
Som I, Høistærede, her -
Saa rendte jeg ikke i Støvet,
Og beed et Par Blomster itu.
Og talte med Stjernen og Løvet
Og Sommerfuglen, som nu.

Hvilte min Hustru, den brave,
Paa Sophaen, i Negligee,
Med Alt hvad en Kone kan have -
Det var noget Andet maaskee.
Jeg pusted paa Theevandet kjælen,
- I var' mine Mønstre, I! -
Og med Lidenskaben og Sjælen,
Med dem var det sagtens forbi.

Ja kunde jeg lykkelig regne.
Og kunde jeg rigtig strøe Sand;
Og følte jeg allevegne.
Hvad en Skriver er for en Mand
Saa laae jeg ikke paa Bakken,
Hvor Fuglen flyver forbi.
Saa sad jeg og bøiede Nakken
Maaskee i et stort Cancellie.

32

Og kunde jeg prange og købe
Og sælge igjen med Profit;
Ja, kunde jeg mægle og løbe
Og altid passe mit Snit -
Til min Villa saae I mig vandre.
Et Dampskib kaldte jeg mit.
Og gjorde tilsidst, som de Andre,
En stor, anstændig Fallit.

Og var jeg af dem, som fødes
Til at befale, de Faa;
Og ikke af dem, som nødes.
Blot til at prygle og slaae -
Jeg bandt en Qvast ved min Klinge,
Og avanceerte saa smaat;
Jeg klapped ei Pegasus Bringe,
Men strøg min Knebelsbart blot.

Ja kunde jeg digte som Mange,
Og blev jeg ret aldrig træt
Af at skrive beleilige Sange

Og bukke inderlig net -
Saa slap jeg. Kritik, for din Spidsrod,
Anseet blev min ringe Person;
Jeg døde maaskee som Justitsraad,
Og Kone og Børn fik Pension.

33

ET AFTENSUK

End blegrødt af Solen
Og blankt ligger Vandet;
I Baaden en Fisker
Sees glide fra Landet.
Hans Pjalter forskjønnnes
I Havfladens Speil -
Der er Sølv om hans Aare
Og Guld i hans Seil.

I

Løvhytten sidder.
Med Armene trinde
Om Elskerens Nakke
En ung Elskerinde.
Og Drengen ved Brystet,
Saa smilende rød.
Er faldet i Slummer
Paa Moderens Skjød.

I

Luften sig svinge
Og stige og dale
Og qviddrende krydse
Sig Svale ved Svale.
Vandmyggene sværme
Omkring dem og flye.
Og tabe sig fjernt i
En summende Sky.

34

Det aftnes; det mørknes.
Paa Taget jeg skuer

Med Hovdet i Vingen
De sovende Duer.
Jeg selv kun - hvi er jeg
Ei rolig og glad.
Som en Orm i sin Nød, som
En Myg paa sit Blad?

35

NØDDEVISE

I

Skov, hvor Bøssen knalder.
Hvor Jægerhornet gjalder,
Og Hundekobblen gjør;
Hvor Fugl, med knækket Vinge,
Og Dyr, med saaret Bringe,
Forbløder sig og dør -

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Hvor Hundekobblen gjør -

Der blomstrer ogsaa stille
I Skyggen Blomster vilde.
Og der er Græsset blødt;
Og fløiter Nattergalen,
Saa tystner det i Dalen,
Mens Bærret modnes rødt.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Ja Skovens Græs er blødt.

Og Maanen med sin Flamme
Oplyser Egens Stamme
Saamangen deilig Nat;
Da dandse Alfer hvide.

36

Mens Himlens Skyer glide,
I Ring om Ellekrat.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Saamangen deilig Nat.

I

Høst, naar Laden fyldes,

Naar Bøgens Blad forgyldes.
Er Skovens muntre Fest;
Saa drager til det Grønne
De Unge og de Skjønne,
Tilfods, tilvogns, tilhest.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Saa er det Skovens Fest.

Naar Duggen er af Græsset,
Fra Byen ruller Læsset,
Til Skoven ile vi,
At lokke Haslens Nødder
Fra Toppen til dens Rødder -
Den Sommerjagt er fri!

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Til Skoven ile vi.

37

See, Skallen springer gjerne!
Kom frem, fuldmodne Kjærne,
Kom frem af Skjulet nu!
Kun Damehænder bløde
Er hvide og er søde
At kysse paa, som du.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Kom frem af Skjulet nu!

Og mangen Vinteraften,
Naar perler Druesaften,
Den brune Nøddeskal,
Som skjønne Tænder knække,
Erindringer os vække
Om Nøddetouren skal.

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Den brune Nøddeskal.

Om Dagen i det Grønne,
Da jublende de Skjønne
Blandt unge Hasler sang;
Da Børn med Nøddeposer,
Selv Skovens bedste Roser,
I gule Blade sprang.

38

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Da vi i Skoven sang.

Om Dagen i September,
Om Skovens grønne Kæmper,
Om Sommerhimlen blaa.
Om Venner og Veninder
Skal I os være Minder,
I brune Nødder smaa!

Halloh, Halloh, Halloh, Halloh!
Det vil vi huske paa.

39

UNGDOMSMOD

Passioneert for Morgenrøden?
O, det fagre Skuespil!
Ja, jeg raabte ufortrøden
Mit: da capo! hidindtil.

Men dog kjær, ei sandt, af Natten?
Ja; det Ord, at gjemt til den
Egentlig er gjemt til Katten,
Er Bagtalelse, min Ven!

Noget maa du Maanen unde? -
Ja, den er saa hvid og rund.
Og det Hvide og det Runde
Elsker jeg af Hjertensgrund.

Bjergene? - Saa klumpet hvælver
Ikke Landet sig hos os;
Paa min grønne Ø jeg selv er
Nogetnær den største Klods.

Stranden, veed jeg, dog du ynder?
Ja, den styrter jeg mig i;
Hver en Torsk og hver en Flynder
Kan jeg springe der forbi.

40

Skyer, som phantastisk skrive
Himlen fuld af Skjønhedstræk? -
Samme Haandværk gad jeg drive
I en Bog med Pen og Blæk.

Lidt om Fossen lad mig høre? -
Hu, den gjenfærdhvide Elv!
Jeg maa holde for mit Øre,
Den kan snakke bedre selv.

Men en Drossel i Skjærsommer?
Nu, naar Tiden bliver lang,
Og jeg venter. Ingen kommer.
Trøster mig den smukke Sang.

Ah, i Birkelundens Midte
Jægerhuset? - Lad mig gaae!
Veed du ikke, een kan fritte
Meer end ti kan svare paa.

41

BØRNEPSALME

Lover Gud! - I Barndoms stille
Urtegaard han ført os har.
Ledet til sin Kundskabskilde,
Hvor den strømmer reen og klar.

Lover Gud! - Hvorhen vi træde,
Hver en Blomst, hver Fuglerøst,
Gav han Magt til os at glæde.
Saa vi aldrig savne Lyst.

Lover Gud! - Han har os givet
Nøisomhedens ædle Skat;
Hvo som gj emmer den i Livet,
Lykken aldrig har forladt.

Lover Gud! - Naar Marken blegner,
Naar Naturen har sin Høst,
Naar alt Løv fra Træet segner,
Dvæler Vaaren i vort Bryst.

Lover Gud! - Vi vanke roligt
Ved hans Haand i Verden ud;
Alt omkring os er fortroligt.
Alt er skjønt - vi gaae med Gud!

42

TORSTEN OG TRINE

Ved Lysets svage Lue, bag lukte Vindveskud,
Sad Trine i sit Kammer og sukkede til Gud
For hendes Mand, som seilte i Storm paa vilden Sø;
Et Aar var gaaet, siden han drog fra Danmarks Ø.

Det spæde Noer hun lagde alt i sin egen Seng,
Paa Gulvet var der redt til hendes raske Dreng.
Saa løste hun sit Haar, og læste Aftenbøn;
Huult fra det Fjerne hørte man Havets Drøn.

Stormen slog om Gavlen, og Tagsteen blæste ned,
I Lyset Høvlespaanen sig krumte bleg og bred.
Men Trine stod for Sengen med et uroligt Sind,
Hun vilde glemme Veiret, i Dynen hyllet ind.

Hun turde ei Lyset slukke: O Torsten, hvor mon du
Omflakker i Havsnød paa Bølgerne nu?
Hun syntes høre Skud, og de Forlistes Skrig,
I Kamret var der fuldt af Vand og blege Liig.

Da løde Trin; fra Døren sprang Klinken op i Hast,
Ind traadte en Mand med dristigt Øiekast,
Pidsken snoet i Nakken, og krøllet Haar paa Kind,
Den tykke lodne Kofte trodsede Veir og Vind.

43

Ham fløi om Halsen Trine i samme Herrens Stund,
Hun var ei mere bange; min Torsten! raabte hun.
Til Sømandsviv ei duer En, som er hjerteklemt,

Naar Faren er forbi, saa maa den være glemmt.

Han tog sin Viv paa Skjødet, trak Kufferten frem.
Og viste, hvad fra Reisen han bragte med sig hjem.
Af Silketøi og Linned saa lystelig en Skat;
En Tut med Sølvpenge den var i Krogen sat.

Lysvaagen ud af Reden den lille Gut da sprang,
Den stumped' Skjorte ham om Benene hang.
Han klappede sin Moder, han hopped om sin Far,
Han havde nær raabt Hurra, saa lille som han var.

Og Tøsen i Seng skreg, som hun kunde bedst;
Da ændsede de hverken Brag eller Blæst.
De sladdrede sammen, de støied og de loe.
Og ingen gik til Køis, før Vægtren raabte To.

44

VINENS GUD

Skjønne Gud, der vidt om Land
Drages af dit Tigerspand,
Med den svungne Thyrsusstok,
Med den druekrandste Lok,
Med din Urnes Nectarstrøm
Fuld af Glemsel og af Drøm!

Dig til Ære, fyrigt, frit.
Hæver sig vort Blik som dit -
See, han kommer med sin Glands!
Med sin Duft og med sin Krands!
See, hvor ør, og dog hvor skjøn -
Reis et Alter ham til Løn!

Om hver Tinding tung og sløv
Trykker han sit Vedbendløv;
Tøm hans fyldte Bægre ud!
Klap hans Panther! lyd hans Bud!
Hør hans muntre Bækkenklang!
Frihed elsker han og Sang.

Bort med al forskruet Stil!
Bort med alle Honningsmil!
Ingen Skjemt, som er for søgt.
Ingen altfor sippet Kløgt,
Intet Glas, som er for knapt.
Intet Ord, som er for slapt!

45

Ingen Haan og intet Had!
Vinen skiller Trætten ad.
Pralhans, kom kun med din Blæst!
Kom kun med din Præken, Præst!
Melankolske Daarer, kom!
Vend det vrantne Hjerte om!

Unge Frøken, væn og vims,
Ei med Purpurmunden kims
Ad den gyldne Rankes Vaadt!
Fagre Frue, hold dig godt!
Viin og Sang er altid sundt
Mod hysterisk Hjerteondt.

Glædens muntre Gud er stærk -
See, han gjør et Underværk!
See, hvor Alt, hvad der er graat,
Usselt, jammerligt og smaat,
See, hvor Alt, hvad der er sort,
Svæver som en Boble bort!

See, hvor Alt, hvad der er klart,
Gjør Bekjendtskab i en Fart!
See, hvor Alt, hvad der er sødt,
Mødes blussende og rødt!
See, hvor Alt, hvad der er tungt,
Løftes sværmerisk og ungt!

46

SKJØN ELLENS ELSKER

Asbjørn løb fra sin Hytte
Alt til den vildeste Ørk,
Hvor Ravnene skreg efter Bytte,
Og Skoven var bællene mørk.
Det var ene og alene, skjønn Ellen,
Fordi det huede ham,
I de øde, afsides Kløfter
At kunne tænke paa dig!

Han løb fra sin Viv, som jamred.
Han løb fra de klynkende Smaa,
Derud, hvor Tordenen hamred
I Klippestenene graae.
Det var ene og alene, skjønn Ellen,
Fordi det huede ham,
I Eenrum at kunne sukke
Og kunne tænke paa dig!

Han løb paa saarede Fødder,
Han havde ei Krumme af Brød;
Han aad de bedskeste Rødder
Og fristede Livet med Nød.
Det var ene og alene, skjønn Ellen,
Fordi det huede ham
Langt bedre end døe, at hungre.
Og kunne tænke paa dig!

47

Han følte sig stærk og tapper.
En reisende Mand blev qvalt.
Med hans sølvspændte Skoe og hans Knapper
Var Vinterens Nødtørft betalt.

Det var ene og alene, skjønn Ellen,
Fordi det huede ham.
At være en Morder, naar bare
Han kunde tænke paa dig!

De kunde ei tæmme ham Kraften,
Hvor det kom an paa at slaaes;
Man greb ham en maaneklar Aften,
Henstrakt ved den skummende Fos.
Det var ene og alene, skjønn Ellen,
Fordi det huede ham.
En rolig og lykkelig Time
At kunne tænke paa dig!

Han lagde sit Hoved paa Blokken -
Ingen Naade blev ham forundt.
Alt Bøddlen greb ham ved Lokken -
Holdt - raabte han - blot et Secund!
Det var ene og alene, skjønn Ellen,
Fordi det huede ham
Endnu engang, under Øxen,
At kunne tænke paa dig!

48

DEN 14DE NOVEMBER

— *

Naturen i vort Nord,
Den du saa tidt besang.
Den kan idag ei lønne
Din Fest med Krandsen grønne.
Med Duft og Fuglesang.

Den har kun Sne og Is
Paa Skovens nøgne Tjørn;
Koldt straalere det om Hallen,
Hvor med sin Hustru Skjalden
Omfavner sine Børn.

Men i de Danskes Hjem
Er en Natur endnu.
Som du besang - en indre!
Som vil din Fest erindre
Og komme vel ihu!

Og den er fuldt saa stor.
Og den er fuldt saa smuk.
Der svinder Vaaren ikke
Med sine lyse Blikke,
Med sine varme Suk.

49

Den hilser paa sin Skjald!
Af den din Fødselsfest,
Naar om Novembers Maane

De kolde Stjerner blaane.
Kan feires allerbedst.

Den hæver til din Priis
Sin hjertelige Røst,
Og den kan bedre tale
End Lundens Nattergale -
Det er idag vor Trøst.

See Danmarks unge Mø!
Vel savner hun en Krands
Til dig af Laurens Blade,
Men hendes Kinder bade
Sig i en Taares Glands.

Og hendes Blik er stort
Og fuldt af sjælens Magt;
Thi overalt herhjemme
Din høie Digterstemme
Har Aandens Kræfter vakt.

Og hver en ædel Mand,
Hver livfuld Ungersvend,
I hvem med Fryd man mærker
50 En Gnist af dine Værker,
Dig rækker Haanden hen!

Og paa det norske Fjeld,
Og ved den tydske Skov,
Dit Navn, o Oehlschlæger,
Som ved det danske Bæger
Skal synges Priis og Lov.

STÆVNEMØDET

Høistærede, forlad mig!
Nu har jeg ingen Stunder!
Mit Sind er occuperet.
Og det er intet Under.

Jeg venter her en Dame -
Smiil ei saa klogt! De finder
Ei hendes Lige, søgte
De blandt Millioner Qvinder.

Hun er et Mesterstykke -
Af hvem, det veed jeg ikke -
Naturligviis moderne,
Men tænkt som en Antike.

Alt Draperie henaandet;
Romantisk kydske Lemmer,
Hvorover hele Jordens
Elendighed man glemmer.

Det lille Rosenøre

En Labyrinth af Ynde,
Hvori to Slinger præke,
At det er sødt at synde.

52

Man fatter neppe Blikkets
Forunderlige Kjækhed,
Der, saa at sige, smelter
Med næsten himmelsk Frækhed.

Paa Hagen er et Mærke,
Indbrændt af Elskovsguden,
Hvis Moder selv har ingen
Sødere Plet i Huden.

Og denne Foraarsskabning,
Hvis rørende, naive
Og sværmeriske Væsen
Jeg ikke kan beskrive -

Hos hvem man vel kan tvivle.
Om Aanden gjøres nødig,
Og om den, blandt saa meget,
Ei reent er overflødig -

Har selv forfattet disse
Smægtende, krumme Linier,
Og sat mig Stævne under
De næsten nøgne Pinier.

Bemærker De i Luften
En vis ambrosisk Aanden?
53 Den kommer fra Papiret,
Jeg holder her i Haanden.

I Seglet sees en Amor
Henover Havet ile;
Han seiler paa sit Kogger
Og roer med sine Pile.

Gaa derfor, gaa, min Herre!
Hør! Uhret repeterer -
Ni - ti - halv tolv! - Jeg nægter
Det ikke, De generer.

54

BRUDEN

Fra Floden de unge Piger
Med Fisk og Frugter gaae,
Med sølvhvide Lax i Nettet,
I Kurven Foreller smaa.

Vakkre Piger, lader os synge.
Lader os flette en Krands!

Men En, fra Morgen til Aften,

Paa Broen staaer fortabt,
Maalløs, som var af Marmor
Den smekkre Jomfru skabt.

Vakkre Piger, lader os synge.
Lader os flette en Krands!

Hun stirrer hen ad Floden -
Blæsten, med al sin Magt,
Trykker om hendes Lemmer
Den vaade Sommerdragt.

Vakkre Piger, lader os synge.
Lader os flette en Krands!

55

Og spørger man: hvem er du?
Hun strækker Haanden ud.
Og kaster et Blik til Himlen,
Og svarer: jeg er Brud.

Vakkre Piger, lader os synge.
Lader os flette en Krands!

Og atter i den grønne,
Langsomtløbende Strøm
Hun stirrer ned, som om hun
Drømte den dybeste Drøm.

Vakkre Piger, lader os synge.
Lader os flette en Krands!

Fra Floden de unge Piger
Med Fisk og Frugter gaae,
Med sølvhvide Lax i Nettet,
I Kurven Foreller smaa.

Vakkre Piger, lader os synge.
Lader os flette en Krands!

Der trækkes et Liig af den grønne,
Langsomtløbende Strøm -
56 Ak, det er hende, som drømmer
Den allerdybeste Drøm.

Vakkre Piger, lader os synge,
Lader os flette en Krands!

57

TIL ET BARN

Kom ud, min lille Stump!
Tag paa de gule Støvler!
Kom ud, hvor Kildens Plump
I Græsset gaaer og vrøvler.
En gammel Kone graa
Gi'r dig af Skaalen Drikke,

Og hendes Døttre gaae
Med Melkespand og strikke.

Med skjæve Been du stumper
Igennem Revl og Krat,
Og Oldenborren dumper
Fra Grenen paa din Hat.
Hvor Storken vader i Mosen,
Hvor Lilien blomstrer guul.
Hvor Bien kryber i Rosen,
Der vil vi lege Skjul.

Din Moder nu derhjemme
Har travlt med tusind Ting,
Maa rydde op og gjemme.
Hvad vi har slængt omkring;
Nu feier hun din Stue,
Og gi'r sine Blomster Vand,
Nu stryger hun din Hue,
Og gjør din Seng i Stand.
58 Nu hendes Navn i Barken
Jeg snitte vil - Giv Agt!
Et Kongelys fra Marken
Skal plantes her til Vagt.
Men seer jeg ret? hun kommer;
Hun kommer alt, hvor hist
Med sine sorte Blommer
Sig strækker Træets Qvist.

Hvem holder hun i Armen
Og trykker til sit Bryst?
Hvem blotter hun vel Barmen,
Den søde, for, med Lyst?
Det er din lille Broder;
Han har en evig Tørst -
Nu, løb omkaps til Moder!
Kan du faae Kysset først?

HAVFRUEN

Fisker, ved din Baad paa Sandet,
Hvorfor sliber du din Kniv?
Siig, hvad slæber du af Vandet
I dit Net blandt Tang og Siv.

Ei Aborrer, unge Frue,
Ingen Ret for Dug og Disk,
Havets Slange vil I skue
I mit Garn, en sjelden Fisk.

Den negang i Bølgen brak hun
Roret af min Jolle kuns,
Men ifjor min Broder trak hun
Med sin hvide Arm tilbunds.

Mat hun gisper alt og bløder -

Vend jer bort! - med Hævnens Lyst
Nu for sidstegang jeg støder
Kniven i den Falskes Bryst.

Holdt, du Grumme! seer du ikke.
At hun aander. Brystet gaaer?
See, o see! medynksom slikke
Bølgerne de grønne Haar.

60

Blodig snøret, gennem Vandet,
Har du Arm og Skulder slæbt;
Bleg hun synker hen paa Sandet -
O, hun dør! af Luften dræbt!

Kom! jeg er din Herres Frue;
Ud paa Dybet! flux afsted!
Skjøndt de sorte Skyer true -
Tag din Aare, jeg gaaer med!

Kom! den fangne Havets Datter
Roe, med sagte Kast, vi frem.
Til, i høie Bølger, atter
Hun kan synke til sit Hjem.

Lynet viste Fiskermanden
Veien paa den skumle Sø.
Mulmsort steg ved Himmelranden
Skyerne om Hav og Ø.

Dog - de naaede hjem til Landet.
Men - paa Borgen - Thora gjøs
For sin Mand, som var paa Vandet,
Hvor de vilde Bølger fnøs.

Mørket kom. I Blæst fra Svalen
Stirred hun i Nattens Gru.
61 Trin da drøned gennem Salen:
Fagre Thora sover du?

Er det dig, min Erik, eller
Kalder kun din stærke Røst
Mig fra Gravens vaade Kjælder?
Kom - her er jeg - til mit Bryst!

Intet Gjenfærd, Thora, stamper
Til dit Sengested i Nat
Ved de halvudbrændte Lamper -
Giv mig Munden! tag mig fat!

Ha, du kommer fra de Døde!
Drivvaad, kold, afsjælet nys!
Men jeg elsker dig, du Søde,
Og her har du mig! mit Kys!

Ja, vel stivne mine Hænder,
Og min Røst er dyb og mat;
Men for dig, skøn Thora, brænder
Hjertet som vor Bryllupsnat.

Stormens Hvin og Bølgeslaget
Drev os paa det lumske Sand.
Jeg og mine sprang fra Vraget,
Tænkte vel at naae tilland.

62

Men de blev, de blev derude
Paa det friske, høie Hav;
Mit Farvel, hvor Storme tude,
Fik de med i dyben Grav.

Døden sang alt for mit Øre,
Dig, min Viv, jeg tænkte paa.
Ei min Arm jeg kunde røre.
Stiv af Svømning, kold og blaa.

See, da greb mig under Brystet
Hænder dybt fra Nøkkens Hjem,
Og af bløde Arme krystet
Førtes jeg paa Havet frem.

Ved de stærke Glimt fra Himlen
Saae jeg Havfrubarmens Snee,
Saae jeg, midt i Bølgevimlen,
Hendes Perletænder lee.

Saae jeg hendes glatte Skuldre,
Hendes sledske Ansigtstræk,
Den forføreriske Huldre!
Og jeg stødte hende væk -

Stræbte svømmende mod Landet,
Kraft jeg havde for en Stund -
63 Men hun slap ei, før i Vandet
Jeg fornam den faste Grund.

Kom! Nu glemt er Sorg og Kampel!
- Thoras Hjerter heftigt slog -
Og hun slukte Nattens Lampe.
Længer bort Uveiret drog.

SOMMERENS TALE

Glæd dig! Glæd dig! Tiden kommer,
Da fra Vintrens dunkle Vraa,
Til sin Ild, sit Himmelblaa,
Kalder os den muntre Sommer,
Synger fro:
Kom herud, I stakkels To!
Kom! tag Deel med mig i Lykken!
I skal vende Sorgen Ryggen.

O, jeg veed det nok, at Smerte,
Uro, Jammer, alleslags.
Som man ei kan hæve strax.
Plager et uskyldigt Hjerter;
Men, lidt Trøst,
Nogen Glæde ved mit Bryst,
Har jeg altid dog hørt sige,
Finde de ulykkelige.

Naar i Skoven Jægeren skyder;

Kløver dufter rundtomkring;
Kildevæld gjør Hop og Spring;
Skyen fuld af Lynild flyder;
Fiske smaa
Stikke Hovdet af det Blaae;
Og bag Løvene sig sanke
Tusind vevre Sladderhanke -

65

Gjerne hører jeg fortælle:
O, hvor Sommeren er smuk!
Mangt et Hurra, mangt et Suk,
Veed jeg, ikkun mig kan gjælde.
Men der er
Meer end een, som jeg har kjær:
Digterne, hvor de mig møde.
Kan jeg kysse halvt til Døde.

Og hvad Malerne henrive!
Denne Speiden, dette Blik!
Denne Træffen paa en Prik!
Dobbelt rød man vel maa blive!
Dog, de vil -
Deres Konst det hører til -
Man maa lade sig betragte;
Hvo vil slig en Smaating agte.

De Forelskte i min Skygge
Allermeest jeg holder af;
Gud dem noget Yndigt gav.
Var de ellers nok saa stygge.
I mit Huus,
Under Nøddetræets Suus,
Er de ret, som var de hjemme.
Kan de sig og Verden glemme.

Kom da ogsaa ud, I Gode!
Og den lille Rolling der!
66 Af en Green en Kjøphest skjær!
Hæng en Krands omkring hans Ho'de!
Jordbær smaa
Rødme, hvor I staae og gaae;
Jeg vil vise Vei i Lunden,
Putte ham dem selv i Munden.

Jeg er med jer, naar I vandre
Hjem, blandt vilde Rosenhegn,
Trykket af en sagte Regn,
Under Løvet, til hverandre.
Guld i Blaat
Følger paa mit Vaadt og Graat,
Og bag Bladet, i det Dunkle,
Skal en smuk St. Hans-Orm funkle.

Ja, jeg giver Kildevandet
Et Slags udsøgt, munter Kraft,
Som skal, meer end Druesaft,
Bringe eder her paa Landet
Til at lee.
Til at see
Alt, hvad Livet forestiller.
Som igjennem Viisdoms Brillen.

67

NORDEXPEDITIONEN

Femten Somre var den Fagre
Kuldens strenge Love tro;
Ja, hun var en sand Polaregn,
Skjult for Verden, fuld af Ro.

Efter detslags Regioner
Er jeg en forelsket Nar;
Er end Dagen kort - hvad gjør det?
Natten den er lang og klar.

Hvilke Ild- og Purpurkugler!
Hvilke dybe Stjerneblik!
Hvilken Rødme over Sneen,
Hvilken nordisk Romantik!

Skulde her ei Isen brydes.
Var det et uhyre Tab,
Ei for mig alene, men for
Al erotisk Videnskab.

og jeg trængte frem - jeg fandt mig
I en Trylleverdens Skjød!
Hvilken Stilhed i Naturen,
Som dog derfor ei var død!

68

Skjøndt - jeg nægter ei - imellem
Var det ligesom jeg gjøs,
Naar jeg saae, hvordan i Dydens
Strenge Frostveir Alting frøs.

Hendes Moder gav jeg Æsker,
Fulde af Pariser-Pynt;
Og Papa, som var mistænksom,
Vandt jeg med en romersk Mynt.

Mod de andre Eskimoer -
Tanter, Onkler, Fættre - hu!
Var jeg overmaade venlig.
Kaldte dem bestandig Du.

Som en Sværm af vilde Svaner
Hvæsed en Venindeflok;
Og den gamle Portner brummed
Som en lisbjørn paa sin Blok.

Skulde her jeg gaae tilgrunde
Uden Ly og Vinterhavn?
Ha! tilsidst to Gletscherarme
Smeltende tog mig i Favn.

Hundred skj elende Rivaler
Fnøs omkring mig af al Magt,
69 Men bestandig dog i Afstand,
Med en vis Hvalfisketact.

O, min Kjækhed blev belønnet!
Alle Hindringer til Trods
Naaede jeg Nordvestpassagen
Med meer Held end Captain Ross.

ULYKKEN RAMMER ALLE

I Silke stod Grevinden
Blandt Blomster paa Altanen,
Og svang den lette Solskjerm,
Og kasted Brød til Svanen.

Ulykken rammer Alle!

Paa sine Knæe i Haugen,
Bag Ranken og Melonen,
Laae, med de brune Hænder,
Blandt Ukrudt Lugekonen.

Ulykken rammer Alle!

Hun vendte halvt sit Aasyn
Mørkt imod Slottets Fløie:
"Gud trøste os, som Trældom
Og Solens Brand maae døie!"

Ulykken rammer Alle!

Og Prindsens Jæger svang sig
Af Hesten svedt og støvet;
Sølv paa hans Klæder funkled
Som Morgendug paa Løvet.

Ulykken rammer Alle!

Og han Grevinden rakte
Et Brev med Guldrand ziret;
Hun læste henrykt Brevet,
Og kyssede Papiret.

Ulykken rammer Alle!

Men Greven stod bag Døren -
Det Syn ham ei forlystet -
Han stødte hende Dolken
Til Hæftet ind i Brystet.

Ulykken rammer Alle!

"Kom hjem, kom hjem, Margrethe!"
Skreg en fortvivlet Stemme
Fra Haugeportens Gitter:
"Det Barn, som du lod hjemme -"

Ulykken rammer Alle!

"Vor lille Søn, som smilte
Da du forlod ham, Qvinde,
Er styrtet ned i Brønden,
Og Ingen kan ham finde."

Ulykken rammer Alle!

72

GUNLØDE

Jeg elsker den hvide.
Den blide Gunløde,
Med Lokkerne bløde,
Med Nøglen ved Side;
Paa Bordet hun sætter
Mig duftende Retter,
Og Rosen ved Ruden;
Hun pusler mig Pudens
Med sneehvide Hænder;
Hun Lampen mig tænder
De søvnløse Nætter;
Hun vugger paa Armen,
Hun trykker til Barmen
De røde, de bløde
Smaarollinger søde;
Hun hersker som Fruen
I Salen og Stuen,
Hun flytter mig Stolen,
Hun gjemmer mig Kjolen
Og Hatten og Huen;
Hun rækker mig Staven,
Hun bortvifter Fluen -
Med Tiden hun sætter
Mig Urnen paa Graven.

73

PATER HUGO

Pater Hugo, jeg er bange!
Ud af Klosters mørke Gange
Lad os lede vore Fjed;
Hvis et Gjenfærd i sit Lagen
Mødte os paa dette Sted? -
"Det gjør Ingenting til Sagen,
Donna Rosa, følg kun med!"

Hvor den sorte Gang sig hvælver!
Ikke mindste Lys - jeg skjælver!
Nu fordobler Mulmet sig -
Ak, det tog mig under Hagen,
Jeg maa holde mig til dig -

"Ganske rigtig, det er Sagen,
Donna Rosa, stol paa mig."

Pater Hugo! Jeg kan føle -
Ak, lad os dog ikke nøle!
Himmel, hvilken Rædselstund!
Har jeg nogentid seet Magen -
O, nu kysser det min Mund! -
"Kors dig, det er Hovedsagen,
Donna Rosa, kors dig kun."

Pater Hugo, viid, det klemmer
Og det trykker - jeg fornemmer
74 Ak, igjen et Kys - et nyt -
O, det er saa klart som Dagen,
At det Sted vil blive rødt! -
"Barn, hvad gjør et Kys til Sagen,
Naar det blot er langt og sødt?"

"Du har lært ved denne Vandring.
Hvilken lykkelig Forandring
Spøgelsernes Væsen tog;
Hvor i fordums Tider Dragen
Gift ud af sin Strube jog,
Der, det ligger klart for Dagen,
Kun et Kys den Slemme tog."

"Du vil aldrig være bange
Mere for i Klosters Gange
Ind at vove dine Fjed;
Du vil aldrig løfte Klagen,
At det er et Rædselsted -
Naar - det er mit Raad i Sagen -
Pater Hugo følger med."

TIL EN VENINDE

Der er en Trolddom paa din Læbe,
Der er en Afgrund i dit Blik,
Der er i Lyden af din Stemme
En Drøms ætheriske Musik.

Der er en Klarhed paa din Pande,
Der er et Mørke i dit Haar,
Der er en Strøm af Blomsteraande
Omkring dig, hvor du staaer og gaaer.

Der er en Skat af evig Viisdom
I Smilehullet paa din Kind,
Der er en Brønd, en Sundhedskilde
For alle Hjerter, i dit Sind.

Der er en Verden i dit Indre,
En sværmerisk, chaotisk Vaar -
Som jeg umulig kan forglemme.
Som jeg tilbeder og forstaaer.

ENKEN

Her, hvor disse Bakker skraane.
Og i Søens Dyb sig speile -
Hvor de hvide Skyer graane,
Og de grønne Baade seile -

Her har han saa ofte staaet,
Eensom, stille, fjern fra Vrimlen.
Her, da sidst vi vandred sammen,
Saae han tankefuld mod Himlen.

Og forunderlig bedrøvet
Kysset han mig tidt paa Haanden -
Men jeg saa det nok, at fjern var,
I en anden Verden, Aanden.

Her, ved dette Bord, har han mig
Sine sidste Tanker skrevet -
Har sit sidste Glas han drukket,
Og sin sidste Time levet.

Uhret lagdes bort; han saa jo
Evigheden tryk imøde -
Kun min Haarlok, kun min Guldring
Tog han med sig da han døde.

Og han fyldte Steen i Lommen
For at blive dybt begravet -
Han, hvis smidig-lette Lemmer
Svømmede som Skum paa Havet.

Og de stærke Hænder bandt han,
Sammensnoede dem med Sivet -
Han, som fordum sprang i Bølgen,
For at redde Andre Livet.

Og paa Bunden af den dybe
Indsø laae han mange Dage.
Endelig de kolde Vande
Gav mig ham iiskold tilbage.

Ringens saa jeg paa hans Finger,
Lokken fandt jeg paa hans Hjerter,
Og i hans rolige Ansigt
Var der intet Spor af Smerte.

Vil man en Skjald bebreide.
At Elskovs søde Magt
Han synger henrykt om?
O, en velkommen Feide!
Han synger uforsagt -
Du, hulde Musa, kom!

Siig mig, hvad skal hans Toner
Forherlige meer, end det.
Som altid er og var
Det Lifligste, Mænd og Koner
Henreves af med Ret?
Du, hulde Musa, svar!

Har du din Lyst af Trætten,
Der jevner sig ved Daad
Imellem vrede Mænd? -
Grib, Digter, Bajonetten -
Er hendes vise Raad -
Og kast den feige Pen!

Den fine Kløgt, som veier,
I dybeste Respect,
Forsigtig og betids
79 Den rimelige Seier
Paa Alliancens Vægt?
Musen smiler spids.

Et Stænderraad, som pukker.
Og Mænd, hvis hele Haab
Er streng Oeconomy
Og Runkelroesukker? -
Du hører hendes Raab:
Ah, maa jeg være fri!

Det stille Liv paa Landet,
Hvor Alting er saa grønt,
Saa triveligt, saa drøit -?
Bedre, end meget Andet;
Al Ære værd, endskjøndt -
Musen gaber høit.

Den Fornemhed, som sætter
For os, hvad den har.
Et pragtfuldt Logie,
Et Bord med Herreretter
Og en høflig Passiar -?
Spiis - hvidsker hun - og ti!

Den kjække Fart paa Søen,
Ved Stjernernes Lys,
Til Stormens Basun -?
80 Ja - siger Digtermøen -
Men, efter Havets Gys,
Fyld mig min Seng med Duun!

Den Ædelsteen, som blaaner
I Herskernes Krands,
Paa deres gyldne Stav,
Hvis Zittren endnu laaner
En Kammerjunker Glands? -
Hun tier som en Grav.

Den Dyd, hvorom man præker
- Gud veed, om med Forstand -
Saa bredt og saa vidt;
Som gjør en Mand til en Qvæker,
Og en Kone til en Mand -?
Er ei Musens Appetit.

Den Evige, den Høie,
Langt over al Fornuft,
Som fylder intet Rum,
Som sees af intet Øie -?
Giv kun din Andagt Luft -
Knæl - byder hun - men stum.

Nei, Elskovssuk, som gløde,
For dem har Strengen Lyd;
81 Som Fugle til Skovens Bær,
Hold du dig til det Søde,
Som bliver, var og er -
Syng, Skjald, din Elskovs Fryd!

82

BONDESTRIDEN

Grev Guntram og Grev Lanzelin
De hærgede forsande
Med Keisergunst og Pavebrev
I rige Schweitzerlande.

De odelsbaarne, frie Mænd
I Muri og i Vohlen,
De lukkede for Lo og Stald,
For Qvien og for Folen.

De bad om Fred for deres Huns,
For deres Mark og Skove,
Saa kom de villig mangengang
Med Karl og Dreng til Hove.

Grev Guntram og Grev Lanzelin
De tog de gode Gaver,
De tog de frie Bønderbørn
Og gjorde dem til Slaver.

De tog alt hvad de kunde faae.
Og fordred endnu mere:
Naar eders Gaver ei forslaae,
Saa maae I bringe flere!

83

Den raske Dreng, med gulen Lok,
Han maatte drive Øget,
Og Pigen, med sin Rosenkind,
Hun maatte age Møget.

I give med et villigt Sind

Indtil den sidste Bønne;
For hvad I lide Mangel paa
Vil Himlen eder lønne!

Da reiste sig det gamle Mod
I odelsbaarne Hjerter:
Ha, vi har ydet sidste Skjærv
Til Virak og til Kerter!

Det gjorde vi med taaligt Sind,
At frelse vore Sjæle,
Og for det bittersøde Kors,
I bragte os, vi knæle.

Men rør ei ved vor Frihed, Drot!
Thi heller, skal det gjælde,
Vil vi forlade Huus og Hjem,
End blive her som Trælle.

De dreves ud med Viv og Børn,
Man tog fra dem det Sidste.
84 I fremmed Land, ved fremmed Brød,
De maatte Livet friste.

Grev Lanzelin blev svag og graa
I Borgens skumle Lukke,
Og tung af al den søde Most,
Han drak af Bondens Krukke.

Da flokkedes de Folk igjen
Fra Muri og fra Vohlen;
Ak, i Eens eget Fødeland
Der skinner mildest Solen!

Med Køller de forsamled sig.
Og Qvinderne med Krands.
Men ungen Radbod mødte dem
I Harnisk og med Landse.

Og Bondens Blod i Strømme flød
Alt paa hans egen Ager,
Som Bierne i Kuben døde
I egne Honningkager.

Og Ridderen af Klippen brød,
Af Bondens egen Klippe,
Og reiste høit et hornet Slot,
Og udenfor en Vippe.

85

Og Slottet fik hans Hustru fiin
Alt til sit Enkesæde;
Men der skjøn Ida mangen Nat
I Eenrum maatte græde.

Hun hørte, naar i Borgen slog
Den dybe Midnatsklokke,
En Hysten i den mørke Skov
Af dræbte Bønderflokke.

Hun saae dem sætte Stiger til -
O, alle Himlens Magter! -
Hun saae dem svinge Øxen høit
Med Hævnens vilde Fagter.

Hun bad saamangen lønlig Bøn,
Og hun lod Messer læse;

Men hver en Midnat hørte man
I Dødningluren blæse.

Hun bygged op et Kloster skjønt
Med lange Søilerækker;
Der sover hun og hendes Slægt
Til Dommedag dem vækker.

86

AMALIE RABEN

*

Den tunge Regnsky hænger over Vandet,
Og Skoven hyller sig i Taager;
Det gamle Taarn, som stirrer ud fra Landet,
Seer kun paa Søen hvide Maager,
Og intet Seil, som bringer Hjemmet atter
Den ømme Søster, fromthengivne Datter.

Forgjæves dufter Lunden, snoer sig Gangen;
Hun bryder ingen Blomster fleur.
Forgjæves venter hende Fuglesangen;
Hun hører ingen Fugle meer.
Eccho! som klang fra Skov og Borg derhjemme,
Dig lokker aldrig mere hendes Stemme.

Hvor Elven flyder under Bjergets Buer
Med Sommerslotte og med Druer,
Der hviler hun, hvor høie Popler kneise,
I Fred, træet af den tunge Reise;
Der slumrer hun, der har hun kastet Staven,
Der sover hun bag Blomsterne, i Graven.

Men hendes Aand, den kjærlige, den rige,
Den er iblandt os, den guddommelige,
Den er, hvor hun i Døden længtes hen,
Den er i Hjemmet, hos hver trofast Ven,
87 Hos eder, hvem hun elskte som sin Sjæl,
Hvem hendes sidste Aande bød Farvel.

Og Taaren, som i Øiet hviler.
Det tause Sprog, som Sorg kan lære,
De stille Veemodstræk hos dine Kjære,
Forstaaer din Aand, Amalie! den iler
Til vor Erindrings sørgelige Fest,
Med Haab, med Trøst, med Held - en himmelsk Gjæst!

88

NATURRAISONNEMENT

Høirøstet Skoven suste,
Og i de grønne Sale
Gjenlød - jeg laae i Skyggen
Den ugeneerte Tale.

De gode Træer mene.
At, ubekjendt med Sproget,
En Jordens Herre fatter
Aldeles ikke noget.

Som oftest - nægtes ikke -
Gaaer det vel saa i Verden;
Men en Poet indprenter
Sig Tonen og Gebærden.

Og samler, naar han hører
En stærk, begavet Taler,
Saa godt han kan, sig nogle
Mærkværdige Vokaler.

Og sammenligner, aner,
Gjetter undertiden
Hvad, ved gjentagne Lytten,
Bekræftes for ham siden.

89

Da er han lutter Øre,
Den lykkelige Grandsker,
Og henrykt han Naturens
Ældgamle Sprog fordansker.

Men dennegang var ikke
Themaet kjælnø Drømme,
Som før han stundom hørte
Fra Blomsterlæben strømme.

Det var en mere bitter
End oprømt Persifflage,
Der tonte gennem Skovens
Indhyllende Boscage.

"Der ligger" - raabte djærvt nok
Et Poppeltræ som Taler, -
I det paa mig han pegede,
"Atter en ussel Praler!

Af dem, som troe at flyve
Med hvad de kaldte Aanden,
Og dog kom aldrig længer
End man kan strække Haanden.

Som fuld af Hjertensgodhed
Impertinent beklage.
90 At Alt det andet Skabte
Staaer dog saa langt tilbage.

Der ligger han med Brillen
Og Paraplui - Ak, Fyren
Ret noget vigtigt troer sig,
Naar han seer hen paa Myren!

Ved disse Ord lød Latter
Fra alle Skovens Kanter,
Men meest fra Planteskolens
Opløbne, unge Fjanter.

Ja - blev han ved - vor Ven her

Har trygt sig foresværmeth,
At han har rystet Stenen
Og Planten længst af Ærmet.

Den Drømmer! om saa var end!
Hvad vandt han i sit Eie?
Veed han en Steens beskedne,
Taalmodige Liv at veie?

Veed han de stille Kræfters
Langsomme Dyd at hædre?
Og kjender han en Plantes
Lønlige Levnet bedre?

91

Med affecteert Beundring
For Planteverdnen træder
Han i vor Kreds og sauger
Vort Inderste til Bræder.

Stakkel! der med sit Vidskab,
Med alle sine Konster,
Dog aldrig slipper ud af
Forstandens tykke Dunster.

Der, i det Hele taget.
Er tarvelig udstyret.
Og knap seer over Skuldren
Sin Læremester, Dyret.

Der ei kan proppe mere
I Hjernen af det Sande,
End dette Insect fødtes
Med i sin brune Pande.

Der gaber, træt af Tanker;
Der lukker for sin Kikkert -
Og lader Klumpen sørge.
Der vælter ham saa sikkert.

Og han - han vil begribe -
Som aldrig naaer i Livet
92 En Kampesteens Erfaring -
Han, der maa døe som Sivet!

Der, for at kunne trives,
For blot at existere,
Maa dræbe og maa myrde -"
Jeg gad ei høre mere.

Jeg gik derfor og tænkte:
Det klapper een og anden
Af disse Herrer ogsaa.
Seer jeg, i Træforstanden.

Vel har jeg ei, som Bjerget,
Saa fast en Fod at staae paa.
Og ei, som Elephanten,
En saa massiv at gaae paa.

Kan ei docere Skjønhed
Saa tydelig som Rosen,
Ei blomstre halv saa ziirligt
Som Planterne i Mosen.

Gad heller ikke just som
Et Poppeltræ forresten

Beständig kikke Stjerner,
Barhovedet, i Blæsten.

93

Og føler vel, hvorlidet
De Folk er at berømme.
Der tager Alt for Intet,
Og sig for Alt, i Drømme.

Men, ikke destomindre
- Her standsed jeg og sukked
Jeg har Hovmodet i mig
Med Modermælken drukket.

Jeg, som en gammel, indgroet
Aristokrat paa Jorden,
Flux fatter ikke denne
Friheds og Ligheds Torden.

Det maa der Tid og Ro til;
Nu er jeg for piqueret -
Skjændt, jeg vil ikke nægte.
At jeg er resigneret.

94

TIL - -

En Børneflok, en Jomfruskare,
En Kreds Veninder samles her.
Som Engle, svævende og klare.
Saa blomstrende, saa skøn enhver.

O, lykkeligt det Huus, hvor Gjæster
Som disse svæve ind og ud,
Der Aarets Løb er rigt paa Fester,
Der dvæler gjerne Glædens Gud.

Og den, hvis Dag vi kom at feire.
Er uden Bram og ydre Pragt,
Men een, som vinde veed og seire.
Undselig selv ved Yndets Magt.

O du, beskedne, troe Veninde!
Du har et lykkeligt Genie,
Du kan saa roligt Hjerter vinde.
Din Magt er ei saa snart forbi.

Af Børn en Krands dig alt omgiver,
Du bruger ingen anden Pryd;
Den Krands, den voxer og den bliver.
Uvisnelig, en evig Fryd.

95

Hvad Duggen er for Rosens Rødme,
Er Viin for Læbens Rosenild,
Lad derfor Sødt berøre Sødme,

Løft Glassets skønne Farvespil!

Hun leve! Vor Veninde leve
Beständig lykkelig som nu!
Og Alt, Alt, hvad hun elsker, leve!
Din Skaal, din Skaal, Trofaste, du!

96

GHASELE

Paa dette grønne Mos, det bløde, lad mig hvile.
Hvor Oleanderbuske røde ad mig smile!
Jeg har ei Lyst til Dandsesalens rige Glimmer,
Kun her, hvor Duggens Perler gløde, lad mig hvile!
Mit Øre brister ved de stærke Symphonier,
Hvor Nattergaleslag sig møde, lad mig hvile!
Jeg kan ei taale disse snevre Silkeklæder,
Løs op, løs op! hvor det er øde, lad mig hvile!
Jeg vil ei boe i Huset med de klare Lamper;
Hvor Høsten sine Blade strøede, lad mig hvile!
I veed, jeg drak mig syg ved Livets bittre Kilder,
O nu, hvor Kilderne er søde, lad mig hvile!
I veed, jeg fik mit Saar, hvor tusind Hjerter kæmpe,
O nu, hvor ingen mere bløde, lad mig hvile!
I veed, at Stormene min unge Lykke knuste,
Hvor Storme om min Gravsteen støde, lad mig hvile !
Ei nogen Levende mod denne Barm sig sænke,
I Armene paa en, som døde, lad mig hvile!

97

TIL VINTERVEIRET

Grimme Jotun, som fra Fjeldet
Hylér i dit Horn af lis;
Du, som har i Skoven fældet
Løv og Blade med dit Riis;
Du, som stopper Kildevældet;
Du, som ret paa Tølperviis
I min Glut, den spæde, rusker;
Du, som ingen Anstand husker!

Du, som om den varme Stue
Dine kolde Arme slaaer.
Driller Kakkellovnens Lue,
River Hatten af vort Haar,
Volder Hoste, volder Snue,

Slibrer Stenen, hvor vi gaaer.
Kaster Snee mod vore Ruder
Og i Skorsteenspiiben tuder!

Hør, er det ei billigt. Bedste,
Vi det Laadne vende ud?
Handler du imod din Næste,
Som det sømmer sig for Gud?
Burde vi ei fiendsk dig gjæste,
Og besvare Tud med Tud?
Dog - fra gamle Venskabs Dage
Kommer Mindet mig tilbage.

98

Tidt som Dreng jeg med dig rendte
Over Søens blanke Arm;
I dit Sneelag Fingren brændte.
Som ved Ovnens Lue, varm;
Dyngvaad du mig ofte sendte
Hjem fra Legens muntre Larm;
Slog mig tunge Hagl for Panden -
Og dog holdt vi af hinanden.

Har du evig dine Løier
Af at rokke paa mit Tag,
Blæse Træk i vore Køier
Og forstyrre Pumpens Drag -
Hvis det dig saa godt fornøier.
At du har en Sneebold færdig:
Nu, een Spas en anden værdig!

Kanepidsken kjækt dig smelder
Under Næsen sine Knald;
Gadedrengene og Bjelder
Lee dig ud i tusindtal;
Om din ringe Magt fortæller
Lirekassens Tonefald;
Flammen, der fra Ovnen lyser.
Som en Busemand dig kyser.

Tro ei, at din Storm fordriver
Blomstringsmodet med sit Skryd -
Naar den unge Mø os bliver,
99 Har vi Vaarens bedste Pryd;
Du, med dine lange River,
Samler kun den spredte Fryd.
Tæppet, strakt i Vintersale,
Blomstrer meer end grønne Dale.

See de unge Børn, de søde.
Flagrende i Dandsens Larm!
Kinderne og Læber gløde,
Freidigt aander Bryst og Barm;
Arme slynge sig imøde.
Luften bølger let og varm,
Øiet smelter, Haaret flyder,
Fløiten, Violinen lyder.

Dig vi denne Vrimmel skylde.
Mangt et vennsaligt Lag:
Kom, vi vil dig. Brumbas, hylde,
Trods din Knurren, trods dit Brag;
Paa din Sundhed Kruset fylde,
Og til ærligt Brodertag,
Skjøndt i Vantens laadne Gjemme,
Række dig vor Haand at klemme!

VAR DET SYND?

O, var det Synd, at vi var ene?
At ved vort Bryllup var saa faa?
At mellem høie, tause Grene
En Stork vi kun i Reden saae?

En Stork med sine røde Hoser
Og med sit lange Sladdernæb -?
Og ingen Gartnersvend med Roser,
Og kun en Snegl med Silkeslæb?

Og ingen Præst med Pibekrave,
Og ingen pyntet Kammermø,
Og ingen anden Brudegave,
End Sølvskum fra den lille Sø?

Og at det sagte Ja af Bruden,
Og at min høie Troskabseed
Blev hørt og fordret kun af Guden,
Den unge Gud for Kjærlighed?

Men, dybt i Skoven - kan du huske?
Var som en Grotte for en Fee;
Ildorme hang i alle Buske
Og kun ved dem vi kunde see.

101

O, hvis jeg nogensinde glemmer
Den søde Stund - saa straf mig Gud!
Græshopper sang med tusind Stemmer,
Og hvert Minut faldt Stjernesked.

102

TIL ELSKOV

Første Elskov! Unge Sjæles Møde
I det henryktdrukne Øiekast!
Er du aldrig Hvile? altid Hast?
Kan et Hjerte ikkun eengang gløde?

Vender aldrig meer din Magt tilbage,
Naar med Qvaler svandt din første Lyst?
Er ei længer reent for dig et Bryst,
Som din Duft beruste fordums Dage?

Er det friske, nysudsprungne Hjerte
Kun den dyre Blomst, du leger med?
O, saa fly! far troløs kun afsted.
Korte Fryd, som koster evig Smerte!

Men saa grum kan din Natur ei være;
See, det er mit Haab, en salig Ild,
Mere høi og stærk, kun mindre vild.
Skal jeg atter til dit Alter bære.

Barnets Sind kan vende fromt tilbage,
Høi Uskyldighed i Manddoms Aar,
Og hvor grønnes en saa sjelden Vaar,
Kan ei savnes varme, lyse Dage.

103

MARY

Hvad tykkes dig om hende, Jack,
Som stirrer over Sø,
Bleg fra Fregattens høie Dæk,
Til Skotlands fjerne Ø?

Et Barn endnu, knap sytten Aar,
Ret skabt til Sømænds Lyst;
Langt flagrer hendes Ravnehaar,
Høit bølger hendes Bryst.

Fordi hun gav sig villig hen
En Nidding i sit Land,
Er hun Forbryderens igjen
Paa Sydhavøens Strand.

Fordi hun var for øm og varm.
En Qvindes sande Dyd,
Til Straf hun slynge skal sin Arm
Nu til en Kj æltrings Fryd.

Var hun paa Traaden noget løs.
Det er hun vel endnu.
Saa er hun dog en fager Tøs -
Hvad, Jack, hvad mener du?

104

Ifald jeg kaldte paa vor Præst -
Hun siger ja, min Tro -
Og lod ham spledse os som bedst?
Min Køie rummer to.

Det duer ikke. Tom; hun har
Alt faaet sin Bekomst.
Prøv kun, hun giver intet Svar,
Det er en knækket Blomst.

Hun flagrer kun en stakket Stund,
Det kan man mærke godt.
Den Seiler stødte snart paa Grund;

Hun bliver aldrig flot! -

Ung Mary stod foruden Trøst,
Og over Havet saae.
Til Skotlands høie Klippekyt
Forsvandt i Taager blaae.

Hun stille stod, til ingen Rand
Bag Bølgen mere steg;
Til hendes kjære, gamle Land
For mørke Vover veg.

Vi skues aldrig meer igjen.
Du blues ved mit Syn!
105 Sneetakte Bjerg, min Barndoms Ven,
Du rynker dine Bryn!

I grønne Bakker, hvor jeg laae
Saamangen Sommerqvæld,
I svinde i det fjerne Blaa,
I sige koldt: farvel!

I har ei Muur, ei Fangedyb,
Ei Hytte eller Vei,
Til Herberg for et usselt Kryb
Foragteligt som jeg!

Selv Stjernerne, de milde Lys,
Vil ikke see mig meer!
Hun sendte dem sit Afskedslys
Da saaes ei Landet meer.

De løste op for hendes Barm -
Den steg saa hvid og høi -
De blottede den runde Arm -
Blodstraalen sprang og fløi.

Men koldere blev hendes Bryst,
Kun svagt det steg og sank;
Og, som et Havblik, laae tilsidst
Ung Mary død og rank.

106

Polyperne paa Havets Bund
Liigplanken til sig rev.
Og paa den vaade Gravhøi kun
Det lange Søtang drev.

107

TIL NANNA

Kjære Nanna! det er simpel Pligt,
At jeg svøber udenom de fine
Strømper fra din Søster Josephine
Dette ubetydelige Digt.

Saadan tomme, tynde, slappe Ting,

Saa pedantisk parrede tillige,
Som dog Strømper ere, sandt at sige.
Kan behøve et poetisk Sving.

Kan behøve en rhetorisk Pen
Og en nogenlunde fyrig Taler,
Som den blege Skjønhed anbefaler,
Naar den oversendes til en Ven.

Ak, det dorske Stof, med uvis Form,
Disse bløde, matte Elementer,
Dette Chaos af en Traad - det venter
Paa sin egentlige Skjønhedsnorm.

Paa en Skaberindes søde Bliv;
Paa at faae et Indre, for hvis Kræfter
108 Alt det Ydre yndigt giver efter.
For at faae et Indhold og et Liv.

Skjænk dem dette - disse blege, smaa,
Sammentrykte, ganske flade Stakler!
Du kan gjøre, veed du nok. Mirakler,
Naar du bare vil dem trække paa.

I

et Attelier en Marmorsteen
Kan ei runde sig med mere Ynde,
End de lykkelige, glatte, tynde
Strømper, naar de slutte om dit Been.

Søg de smidiglange Skafters Ly!
Lad dem fange blødt i deres lækkre
Huulhed alt det Fyldige og Smækkre,
Som hos dig er ikke sky, men bly.

O, jeg seer dem alt - du har dem paa -
Glatte, glindsende - af over hundred
Kjenderblik omspeidet og beundret!
Dog de ikke mindste Rynke slaae.

Denne Blomstudvikling, dette Spring
Til en Stilling, som for Strømper immer
109 Er forenet med uhyre Glimmer,
Gjør dem til interessante Ting,

Og er virkelig en Trøst for dem.
Der for Øieblikket ikkun have
Denne ubetydelige Gave
Paa din Fødselsdag at bære frem.

Min Stammefaer - Gud veed, hvorfra
Han egentligen var -
Men i de gamle Krøniker
Fortælles, han var en Nar.

Med Snabelskoe og Bjeldeklang,
Med Narrekappe og Brix,
Han maatte more det hele Hof,
Hvis ikke, saa fik han Vix.

Hans Børn blev strunke Adelsmænd,
Og een af dem en Helt;
Vi føre endnu for hans Skyld en Mand
Uden Hoved i gyldent Felt.

En anden, siges der, levede kun
For sine Godsers Bedste,
Som Dødninge saae hans Bønder ud.
Som Beenrade deres Heste.

Min Oldefaer forestod Rigets Skat,
Som dengang var meget tung;
Alt hvad han gav for Landet ud.
Det gik i hans egen Pung.

111

En kronet Isse, veed jeg, blev spaaet
Min Bedstefaer af en Hex;
Han kørte altid med Fire for.
Og hans Kone altid med Sex.

Min Fader var længe Pebersvend;
I tidligste Ungdom han kom
Med skaarne Stene og meget Antikt
Hjem fra Neapel og Rom.

Jeg svigter ikke min høie Byrd,
Mit Navn og mit Stammetræ:
Min Stammefader var en Nar;
Jeg er idetmindste et Fæ.

112

KUN EN TIME

Lange Nætter, korte Dage,
Medens Aarene de rulle.
Ingen Sol, en evig Kulde
Vil jeg friste uden Klage;
Kun en Time, kun en Time

Savn og Sorger vil jeg lide
Uden Haab, med bitter Længsel,
Eensomhedens sorte Fængsel
Vil jeg fylde med min Qvide;
Kun en Time, kun en Time -

Englen, som sin Fakkelt slukker,

Og som fører til de Døde,
Vil med Rolighed jeg møde.
Englen, som for Graven lukker;
Kun en Time, kun en Time -

Og hvorefter kan du hige?
Og hvad finder du, som qvæger
Saa balsamisk, at dets Bæger
Er dig nok, ulykkelige.
Kun en Time, kun en Time -?

113

O, at hvile og at smile
I de Arme, ved det Hjerte,
Som jeg elsker, fuld af Smerte,
Der at smile, der at hvile,
Kun en Time, kun en Time!

114

MED EN BRYSTNAAL

Istedet for en Piil fra Rosenskyen,
En let bevinget, farlig Piil,
En Piil, som hefter sig i Hjertet,
Hvis Gift er Kys og Smil -
Modtag en Naal, som gjennemborer.
Men kun det lette Tul; en Naal, som holder.
Hvis Hensigt er at samle og forene.
Men kun de ydre, løse Folder.
Betragt med Rolighed de gyldne Hager,
Der løsnes let og uden Taarer,
Den skarpe Spids, som ei af Nektar drypper.
Men som eiheller giftig saarer;
Betragt med Venlighed det lille Blændværk,
Snart sønderbrudt, og snart forglemt.
Det skrøbelige, svage Mærke,
Til Minde om det Flygtige bestemt;
Til Minde om det Flygtigste, jeg kjender,
Det hurtigst Svindende, det snarest Tabte:
Det Trylleskjær, som Sympathien kaster
Momentviis over alt det Skabte;
Modtag den fattige, den kolde Glimmer,
Den matte Skygge af en Ild - bedrøv
Dig ikke over, at den er et Intet,
Et Legetøi af Støv for Støv -
Gjem den! Den vil, naar Barmen hyller
Sig, som en Isis, i sit Slør,
Med sin Emailles mørke Hieroglypher,
Som Skriften paa en Tempeldør,
115 Erindre dig om det, som i vort Indre
Er gaadefuldt, og ikke kan forklares.
Og om den Sarkophag, hvori de
Hendøde Følelser bevares.

116

JORDEN

Hvorfor søger du bestandig Himlen,
Utaknemmelige Daare?
Jeg er skøn endnu,
Elskovsfuld som du,
See, i Haaret har jeg Foraarsvrimlen,
I mit Blik den varme Taare!

Har jeg vel fortjent, at du mig glemmer?
Jeg, som moderlig har givet
Dig din første Kraft,
Blodets sunde Saft?
Jeg, som sang, med mine Fugles Stemmer,
Dig din Velkomst her i Livet?

Jeg, som har din Kind med Roser tegnet
Og din Pande med en Lilie?
Jeg, som Nat og Dag,
Øm, men modersvag,
Ei din Vildskab, ei dit Lune regned.
Og gav efter for din Villie?

Jeg, som skygged dig, naar Solens Flamme
Altfor stærkt dit Ansigt brændte;
Jeg, som huld og tro
Dig i Nattens Ro
117 Lulled ind, og som en kjærlig Amme
Over dig min Kaabe spændte?

Jeg, som, naar du træt maa Øiet lukke
Og til sidste Ro dig lægger -
Gammel, kold og død -
Aabner dig mit Skjød,
Samler Støvet i min Askekrukke,
Og med Blomster det bedækker?

Kan du mig, din første Elskov, glemme?
Vil du mig med Andre bytte?
Kom! fat Mod igjen!
Vær mit Barn, min Ven!
Viid, at ved mit Hjerter har du hjemme,
Jeg vil evig dig beskytte.

FORGJÆVES OPMUNTRING

Fanden være
I sit Hjem!
Muntert, Kjære!
Masker frem!

Nok saa sære.
Hid med dem!

Fløiten skriger,
Bratsch og Bas,
Hornet siger:
Kom, tag Plads,
Her er Piger,
Punsch og Glas.

Skynd dig. Kryster,
Uforsagt!
Glæden ryster
Sorgens Magt,
Unge Bryster
Gammel Pagt.

Faklen brænder -
Hør! et Skud -
Vognen vender -
Her er Bud -
119 Hvide Hænder
Vinke ud!

"Kan det tømme
Al min Vee?
Ak, den ømme,
Elskte Mø
Lad i Drømme
Blot mig see!"

120

BYLIVET

Jeg morer mig i Byens
Forlegne, snevre Gader
Ved Synet af en simpel
Natars Bambocciader.

En gammel, tyk Matrone
I Vinduet, som strikker -
Og i sin lange Kutte
En skaldet Munk, som tigger.

Om Keglerne i Sandet
Opstilt Dagdriverflokken;
Høit over dem i Taarnet,
Med Varselstemme. Klokken.

En Retsbetjent med Bogen,
Og Skrædderen med Saxen,
I Slagterboden Oxen,
Paa Retterbænken Laxen.

Zigeunerbørn i brune
Pjaltkaaber, næsten nøgne,
Med brede Skyggehatte,

Og store, sorte Øine.

121

Den Døde høit paa Baaren,
Med Fryndser om sit Klæde;
Foran et Kors, bagefter
En Skare Folk, som græde.

Hvorhen, Signor Dottore?
Med Hastværk han sig skyndte;
Den hele Gade lugter
Endnu af Pebermynte.

Friseuren her jeg kjender -
Scapin - det kan jeg lide!
Brudgommens Haar han sætter
Som store Horn itide.

Min Gjenbo - Pantalone! -
Godmorgen! Hvad behager?
Han er endnu ei færdig
Med sine egne Sager.

Ved Stokken frem han skrider.
Ærværdig, rynket, arret
Af alle de Spilopper,
I hvilke han blev narret.

Hr. eligeret Borger
Og Bager, Truffaldino!
122 Tillad mig præsentere
Mig selv som Arlechino.

Og denne unge Dame,
Kan De vel sagtens gjætte.
Er ikke nogen anden.
End min Arlechinette.

Sæt friske Kringler for os!
Lad Jalousien falde!
Vi holde meest af Eenrum;
Kom siden, naar vi kalde.

123 I FJELLEBODEN.

Pulcinella! Pulcinella!
Lær mig Sækkepiben blæse!
Overlad mig denne Pukkel,
Denne alenlange Næse!

Pulcinella! Pulcinella!
Og til Gjengjeld, til Erstatning
Tag imod mit Sinds Forædning
Og min følsomme Forfatning!

Men han skriger og han flygter
Over Brædegulvets Tylter
Med sin Pukkel, med sin Næse,
Paa de lange, hvide Stylter.

Og han ryster, og han piber.
Skjuler sig bag Teppets Folder,
Og paa Sækkepibens Pose
Fast, som paa sin Sjæl, han holder.

Og han holder fast paa Næsen -
Han er ikke for Gemyttet;

Og han holder fast paa Puklen -
Han er altfor klog til Byttet.

124

EREMITEN

Tak for Bægret af din Kilde,
Eremit, for dine Frugter,
For den Rosenkrands, du gav mig.
Som af hellig Virak lugter.

Tak for Veien, du mig viste
Til din gamle Hytte - Mulen
Havde ellers, dumt nok, ført mig
Lige ind i Røverkulen.

Tak for Kjøligheden i dit
Andagtskammer, gamle Sværmer!
Tak for Leiets rene Blade
Og din Kuttets bløde Ærmer!

Tak for hver en from Legende,
Som du vidste at fortælle.
Og Levvel! Mit Muuldyr ryster
Utaalmodig med sin Bjelde.

"Vandrer, tøv! her krummer Veien
Farlig sig om Fjeldets Kanter.
Jeg vil hente dig en Haandfuld
Underfulde, sjeldne Planter.

125

De er groede under Jorden,
Dybt i Bjergets Klippehule,
Hvor, forladt af Dagens Straale,
Sig de blege Urter skjule.

Dem har aldrig Dug forfrisket.
De er vant til eensom Kulde,
Dem har aldrig Sol opildnet.
Derfor er de lindringsfulde.

Du har sagt mig, for din Lykke
Intet Middel meer du vidste.
At i evig Angst du leved
For dit Kjæreste at miste.

Vandrer! gjem da disse Urter!
De vil dulme Hjertesorgen;
Sanct Laurentius, min Helgen,
Og Madonna er dig Borgen."

Tak, Ærværdige! det vil jeg.
Midlet er maaskee det rette.
Jeg har prøvet mange andre;
Nu vil jeg forsøge dette.

SILHOUETTER AF EN PRÆSTEFAMILIE

I

høie Hvedebølger, imellem Rug og Byg,
Der krummer et Straatag sin mossede Ryg;
Det har blandt usle Hytter i Leer og Morads,
Men ved Siden af en Kirke, sin ydmyge Plads.

Og Manden, som boer der, det er en Landsbypræst -
Jeg var saa ofte. Venner, hans lykkelige Gjæst.
Oprigtighed og Glæde er hans daglige Bud;
Han kj ender lidt til Verden, men mere til Gud.

Hans Kone er en Perle, en ægte, i min Sang;
Hun er saa god og kjærlig, som Dagen er lang.
Vel Præsten hører Fugle i sin Skovhyttesal,
Men hun er dog hans sødeste, bedste Nattergal.

Og Sønnen, den første, Jacob hedder han.
Det er en lille Kæmpe af Drengeforstand.
Hans Øine ere store og Læberne smaa;
En lærd Mand vil han blive, det tør jeg nok spaae.

Den ældste Frøken Datter, hun er her ikke nu,
I Sorø, hos din Tante, Marie, blomstrer du!
Men naar du kommer hjem igjen, saa vil vi faae at see.
At du kan følsomt græde, og vittigen lee.

Og Hannemoer, den søde - o har jeg ei Ret?
Lyslevende er hun et Familieportrait.
Hun strikker alt sin Strømpe, og læser i sin Bog;
Hun bliver, som sin Moder, begeistret og klog.

Den lille Nikoline, saa hvid og saa feed.
Om hende intet bedre at sige jeg veed.
End, naar hun vikler ud sin vakkre Gestalt,
Den smukke Nikoline, det vil hun blive kaldt.

Og Rasmus med sin Pande, buglet af Fornuft,
Med Øiet dybsindigt som Nattehimlens Luft,
Han sidder alt i Krogen ved sit Mælkefad,
Som om han tænkte noget, og vidste selv ei hvad.

Den lillebitte Sine - det veed vor Herre bedst,
Hvad Lykke hun skal bringe den lykkelige Præst.
Hun kan alt dygtigt spise, løbe og gaae -
Kan man forlange meer for det første af den Smaa?

Og Faster i Sengen, med Gaffe og Tobak,
Hun lever som en Sylphe i eensomt Gemak,

Den meste Støi i Verden for hende er forbi.
Og Livet blevet til en smuk Phantasie.

I

denne Tid desuden der er i Præstens Buur
En Jomfru, en sværmerisk, en deilig Natur;
128 Hun ligner en Muse i Holdning og Blik -
Hvad Under, om af hende Begeistring jeg fik!

Hvad Under, at jeg søgte, naar Hjernen var tom.
De faure Ord, som hende fra Læberne kom!
Hvad Under, om til Tak - det var jo simpel Pligt -
Jeg skrev hende dette ubetydelige Digt!

129

VED EN VENS HJEMKOMST

Velkommen tilbage, hvor Øen har lagt
Blidt sig til Ro, ved Bølgernes Vagt!
Vent intet Skud af Høitidskartoven;
Tordnen kun ruller i Skyen foroven.

Bøndernes Tage, det eensomme Land
Sortner ved Himlens rødmende Rand;
Fattige By har ingen Lanterner,
Men til Lysekrone de evige Stjerner.

Ved din Port staaer kun en Hund i Gevær;
Kun en Stork kikker fra Tagryggen her;
Humlen og Viinranken hælde mod Muren;
Kørerne brøle; taus smiler Naturen.

Fuglene let escortere din Flugt;
Gjæs paradere - o, er det ei smukt?
Grøften og Marken anstrænge sig - Stakler!
Valmuer danne et Tog, som af Fakler.

Her er ei qualmt, som i hin Tue, hvis Gruus
Fylde af Menneskemyrers Trængsel og Suus;
Her gnaver ei Konsten, i afsides Huler,
Fra Naturens Bord de faldende Smuler.

130

Her er dit Hjem, din Kirke, din Bog,
Her er dit Lysthuus, din Kakkellovnskrog,
Her dine Børn, de støiende Unger -
Ven, for din Sjæl, begeistrende Tunger!

Her er den arme, indskrumpede Slægt,

Lolliker, krummet af Kornsækkens Vægt;
Men din Godlidenhed rækker dem Haanden,
Og dine Ord skal reise dem Aanden.

Her varskoer din Pibe ingen Soldat,
Her lader man skjøtte sig selv vor Stat.
Istedetfor Rendemasken og Lapsen
Springer en Sommerhare i Rapsen.

Hør paa din Lo den melodiske Tærsken!
Nødderne modnes, alt rødmer din Fersken -
Velkommen derfor, med Søn og med Frue,
Velkommen hjem i din landlige Stue!

131

ELEGIE

Af mangan gravitetisk Sjæl, hvor tidt
(Imens den meget oekonomisk leved)
Er ikke udraabt: hvad er Livet? - Slidt
Som Følelsen, hvormed blev skrevet.
Er Svaret Vand og Pust og Bobler blevet;
Ja nogle, for at blive Svaret qvit,
Kasted en Tankestreg - Forstandens Anker,
Og Prikker ud .... et Fiskenet for Tanker.

Og det staaer fast hos mangan brav Philister,
At Livet ei er fire Skilling værd,
(I Øieblikket nemlig, man det mister)
Og at det er en Drøm kun og et Skjær:
Ja, nogle troe, det er et Bøddelsværd,
Et Staal, mod Smertens Steen at give Gnister,
En Priis Tobak, der bider stærkt i Næsen,
Og hvoraf man har gjort formeget Væsen.

Men denne Skarphed, hvormed Livet bider,
Den volder, at vi bide lidt igjen;
En, ved at døe af Latter alletider,
En anden ved en gudsforgaaen Pen;
Mig huer den, og ei blot sommetider.
Men som man vænnes til en hidsig Ven,
En arrig Kone, der dog snart er færdige,
Og begge to kan være ret elskværdige.
132 Det Grimme, veed vi, har en egen Magt;
Det vækker Afsky. Det er altid noget.
Hvad indeholder ei en dyb Foragt?
Hvem ynder ei, hvad der er stygt og kroget?
Fortvivlelse, det veed vi jo som sagt,
Gjør Latteren piqvant, saavel som Sproget.
Med Glædens Alvor er det strax forbi,
Naar der er intet Rædsomt, Farligt i.

Ja, Usselheden, det maae vi formode.
Og Kjedsomheden, ikke at forglemme,
Knap tør jeg sige det - ja, selv det Slemme,
Det Bandsatte, det havde vist sit Gode,
Naar vi var mere rigtig i det hjemme,

Og at behandle det tilgavns forstode.
Min Trøst har derfor været alletider:
Elendigheden har saa mange Sider.

O, Øiet er ei skabt til blot at smile
Med Elskovs, ogsaa med Foragtsens Pile!
Det har sin Taaresæk, sin Taarekilde;
Det skal ei ene glædedrukkent hvile,
Ei altid straale, hvor det henrykt vilde -
Men det skal briste, aarle eller silde!
O Dødens Engel! siig, naar skal jeg bygge
I din anakreontisk-skjønne Skygge?

133

ATURERNES GRAVE

Alle Folk i Maypures
Holde Siesta - Ingen Zitter,
Poppegøieskrig kun lyder
Uophørlig fra et Gitter.

Hvad er det, som Fuglen ivrig
Med saamegen Fynd fortæller?
Siig mig, hvad dens høie Udraab,
Hvem dens vrede Tale gjelder!

Ingen kan forstaae dens Udraab,
Ingen kan dens Sprog udgrunde;
Hele Stammen, som har talt det.
Hele Slægten gik til Grunde.

Mellem Orinokos Vandfald
Folkets sidste Toner løde.
Og forlængst i Skovens Dybde
Sidste Mand af Ætten døde.

Tidlig dog den røde Kriger
Lærte Fuglens stærke Tunge
Indianerstammens Stridssang,
Hævnens vilde Trudsel sjunge.

134

Fuglen har ei glemt sin Lærdom,
Har ei tabt sit Maal, skjøndt Øiet
Længst er slukt, skjøndt graa af Ælde
Krum den sidder, lænkebøiet.

Skaldet er dens gamle Hoved,
Snart den dør, det kan ei feile;
Af den stolte Fugl tilbage
Er kun Skind og hvasse Negle.

Dette, om Aturerfolket,
Vidner nu et Sagn alene.
Ingen Gnist af deres Arne
Ryger meer bag Skovens Grene.

Kampen trængte dem tilbage,
I granitne, snevre Gader,
Til den store Urskovs Mørke,
Mellem skummende Kaskader.

Mand for Mand de faldt i Striden;
Ingen Bue mere hviner.
Ingen Hævnens Piil man frygter
I de mossede Ruiner.

Vil du see de Faldnes Gravsted,
Saa bestig den bratte Klippe,
135 Søg, saa høit Lianen løber.
Hulen ved Atarupe!

Uniamas Bjerge seer du
Fra den høie Græsgangs Tepper,
Og Condoren, Caprimulgen
Kredse over Metas Stepper.

Nærm dig de uhyre Grotter,
Alle fyldt med Dødningrester,
Palmesvøbte, Fyrster, Qvinder,
Krigere og Børn og Præster;

Røde af Onotofarve,
Duftende af Gummi - Ære
Yde du den sidste Levning
Af Aturerfolkets Hære!

Dvæl hvor Cataracten ryger.
Hvor Jaguapalmen lufter,
Hvor om Hulens Gab Bignonien
Og Vanilleranken dufter!

Hvor er nu de Faldnes Aander?
Hvor er de forsvundne Slægter?
Mange Ringe staae om Maanen,
Jorden gløder af Insecter.

136

RITORNELLER

1

1.

Blomst af Mimosen,
Jag mig ei bort med dine Torne,
Fordi jeg er en Ven af Rosen.

2.

Jomfru i det Grønne,
Tro mig, hvilte du ei, hvor du hviler.
Var dine Skjønheder ikke saa skjønne.

3.

Honningsøde Nælde,
Hvor heed jeg blev, hvordan dit Favntag brændte.
Det maa du frit, til hvem du vil, fortælle.

4.

Klare Meduse,
O, hvor du svømmer yndigt i Vandet,
Drivende vaad i den sribede Blouse.

137

5.

Blomst af Tobakken,
Før jeg som Pebersvend lever og dør.
Skal mig en Kone træde paa Nakken.

6.

Løvetand du gule.
Mit Hjerte er saa frisk som Nogens,
Og selv min Lever feiler ei en Smule.

7.

Blomst af Violen,
I denne lille Lund ved Veien,
Her kan vi skjule os for Solen.

8.

Malurt du bittre.
Kom mig ei nær, jeg seer min Sjæls Udvalgte,
Ved Tanken om din Galde blot, at zittre.

9.

Blomst af Pelargonien,
Din fine Tegning fik mig til at tænke,
Vi sad en Sommerqvæld i Catalonien.

138

10.

Søde Narcisse,
Da du forlod os naivt i det Grønne,
Var det i dit eget Ærinde tilvisse.

11.

Fagre Verbene,
Elske dig maa jeg, om ikke for andet.
Saa for dit fyrige Ildkys alene.

12.

Blomst af Hængebirken,
Jeg følte mig, omslyngt af dine Arme,
Saa nær ved Gud, som om jeg stod i Kirken.

13.

Skjønne Schizante,
Til Kjæreste er du ei fyldig og rød nok.
Men vil du ikke være min Tante?

14.

Fingerbølstengel,
Kan du, som siges, berolige Hjertet,
O, saa er du en Engel!

139

15.

Sisken i Buret!
Tiden kan falde dig lang, men dog ikke
Lang som mig, der seer efter Uhret.

16.

Blomst af Sukkerrøret,
Jeg drømmer Dag og Nat om al den Sødme,
Du skjuler under Sløret.

17.

Svulmende Drue!
Det er for koldt om Natten derude.
Kom, lad mig trække dig ind i min Stue.

18.

Frister i Ørken,
O, du har viist mig saa deilige Sager,
At til at modstaae fattes mig Styrken.

19.

Blomst af Akkeleien,
Du er en grumme kj ærlig Søster,
Men immer staaer du os iveien.

140

20.

Kan du med dine mørke Øine, Georgine,
Saa frit og aabent stirre ind i mine.
Tør jeg vel ogsaa ret fordybe mig i dine.

21.

Den gyldne Fletning,
Der over Skuldren synker ned mod Barmen,
Har lært min Arm sin Slange-Retning.

22.

Torskeflab, god Aften!
See hvilken Plads jeg fik mig her hos Rosen;
Ærgrer det dig ikke? du kunde havt den.

23.

Brune Rebekke,
Svøb dine Fødder ind i Kanedækket,
Jeg vil staae bag paa, og din Mand kan trække.

24.

Gjør Stuen luun for mine Mælkefæde,
Flyt Qvæget ind, det fryser alt paa Marken,
Og mine Maanedstroser dæk med Blade!

141

25.

Det tydske Sprog jeg elsker og det franske;
Den italienske Tunge og den spanske.
Men ingen er saa sød dog, som den danske.

26.

Jeg saae et Stjernesked paa Himlen glide.
Og dig forsvinde mellem unge Hasler -
Hvor I blev af, er ikke let at vide.

27.

Blomst af Primlen,
Den Luft man aander i din Nærhed,
Er som et Aandedrag i Himlen.

28.

Blomst af Gyldenlakken,
Naar du dit Ansigt vender fra mig.
Saa maa jeg kysse dig i Nakken.

29.

Marcipan du hvide.
Det er din egen Skyld, beklag dig ikke;
Jeg kan ei lade være, jeg maa bide.

30.

At Maanens Næ ei fyldes, at en Bondes
Gaardhane sjelden godt kan trives, veed jeg;
Men du, Laretta, burde kunne rundes.

31.

Det faldt mig aldrig ind, at gjøre Regning,
Blandt dine Yndigheders Tal, paa denne:
Snørlivets Silketryk og Rosentegning.

32.

Blomst af Magnolien,
Som Honning er hvert Ord du taler.
Og selv din Vrede er som Olien.

33.

Sorte Svane,
Et Særsyn er du, men mit Øie lyster,
Naar det skal hylde Skjønhed, ingen Vane.

34.

Læg i dit Skjød mit Hoved, Epheuranke,
Jeg feired Festen for den muntre Larmgud,
Føl, hvordan mine Tindinger de banke!

35.

Nattrøien tog den blideste af Fruer,
Sin egen, sagde: den er kjølig, brug den!
Jeg laae den hele Nat, som svøbt i Luer.

36.

Rørdrum i Sivet,
Det Suk, som daglig jeg af dig maa høre,
Gjør mig tilsidst reent kjed af Livet.

37.

Blomst af Hylden,
Blusser for heed jeg ved Skumringens Stevne,
Dig, dit Aroma, giver jeg Skylden.

38.

Det er kun Mælk, som Rosentungen laber.
Men naar du smægter. Mis, sees Tigerblikket,
Det er af Blodtørst, du saa kjælent gaber.

39.

Purpurblomst af Lærken,
Yndigheder har du saa gode som Nogen,
Men immer tusinde Naale i Særken.

40.

Regnsky paa Himlen,
Skjøndt Jordens Blomster smile dig imøde,
Altid tungsindig seer du ned paa Vrimlen.

41.

Frygtsomme Svale, du behøver ei at lede.
Flyv dristig ind, min Kammerdør staaer aaben;
Her venter uforstyrret dig din Rede.

42.

I ere smaa og ubetydelige.
Men det gjør ei til Sagen, Ritorneller,
Var I blot vingede og nydelige.

145

CHARLOTTENLUND

Paa Høien der, ja rigtig, min Moer,
Hvor Ahorntræet skygger.
Her var vi, kan jeg huske, ifjor.
Da Vognen gik i Stykker.
Bakken var just ligesaa rund,
Ligesaa lysegrøn Sletten -
Hid med Kurven, gamle Hund!
Aa, Fa'en med Clarinetten!
Rugtvebakker? Lax? Jo, jo!
Og hollandsk Ost? Jeg takker!
Alting kjøbt paa Østerbro,
Hvor Konen er saa vakker.
Tordenskyen
Gaaer til Byen -
Seer du! paa den blanke Kniv
Skinner Solen -
Væk med Kjolen!
Nu, et muntert Liv!

Kom med Citronerne! adræt!
Pauline, du har Sukker!
Romflasken - saa, den Prop var tæt!
Din Skaal! Hør hvor det klukker!
Tryk det Sure med en Fart,
Glut, paa et Mygstik ved Øiet -

Bondepigen! det var rart!
Med Glas og hele Tøiet!
146 En chinesisk Næseklud,
Saa fiin som til en Greve,
Har jeg bredt paa Græsset ud,
Jo, jeg forstaaer at leve!

Eia, Venner!
Ydmygst Tjener!
Det var sku en Commandeur.
Sennepskanden!
Glemmt? For Fanden,
Har jeg seet det før!

Nu bliver Luften mørkere blaa
Omkring de hvide Telte,
Som lutter Vildmænd Egene staae,
Et Par med Maanskingsbelte.
Har du Fyrsvamp? Det var godt!
See til Kaninen paa Øen!
Mærk det vakkre Sommerslot,
De røde Seil paa Søen!
Lad i Trængslen, Kone, smukt
Mig en Smule sværme.
Trykke kjælent, dog med Tugt,
En Skjønheds klare Ærme.
Frederikke,
Veed du ikke -
Naa, der har jeg hængt min Hat.
Duggen falder;
Bladet knalder;
Smukke Dag, Godnat!

147

See Lapsen der, med Kjæden om Hals,
Bleg som en Kommenskringle!
Og længer hen Matrosernes Vals,
Som svaie og som dingle!
Kildevognen! Hille mænd!
Alle med Roser i Hatten -
Vogt dig. Sivard Snarensvend!
Der ligger hele Klatten!
Ilden blusser bag en Bøg;
See Potterne, hvor blanke!
Kogekoner staae i Røg,
Og deres Boefsteeg banke.
Kysser Hunden
Dig paa Munden -
Græd ei strax, min lille Ven!
Ingen Fare!
Kom du bare.
Kys du ham igjen!

Ved Huset her, hvad Færdsel og Liv
Imellem Hjul og Stænger!
Der Kudsken staaer, og med sin Kniv
Rugbrød til Hesten flænger.
Herren, med et sagte Tryk,
Hjælper en Frøken fra Trinet;
Tjeneren, med krummet Ryg,
Taer Flasker op af Skrinet.
Ingen Plads i Haugen, tænk!
Og intet Bord i Stuen!
Manden løber med en Bænk,
Og med en Nøgle - Fruen.
148 I det Skumle,

Mellem Humle,
Theemaskinen luer blank.
Og den Søde
Henter Fløde,
Sneehvid klædt og rank.

See der, see der! En Skulder saa rund!
See, hvilken Slangeside!
Og har en mere rosenrød Mund
Sin Elsker kunnet bide?
Venner, om jeg turde blot!
Hende kunde jeg kjælen
Kysse Alting, stort og Smaat,
Fra Nakken ned til Hælen.
Hun forhexer mig omkaps
Med denne hersens Maane -
Hendrik! lad mig faae en Snaps,
Hvis ikke jeg skal daane.
See hvor Munden,
Spodsk i Grunden,
Spidser sig forbandet kjæk.
For at aande
Allehaande
Pøbeldunster væk.

Med slængte Hofter nærmer sig træet
En anden Hjertens Unge;
I Gyngen vil hun - Naa, det var Ret!
Hør Harpenisten sjunge!
149 See til ham, den store Strik,
Som under Buskene ligger;
Naar han kan, hvert Øieblik,
Han efter Tøsen kikker.
Saa! hun kommer dygtig høit;
De Karle, de kan trække!
Bah! jeg giver ingen Døit
For hendes tynde Lægge.
Hvor blev Mille?
Tys! tistille!
Faldt hun? Ja, det troer jeg nok.
Fik hun Skoen?
Jo, jeg to'en
Med min Spanskrørsstok.

I Lærketræers stiklende Krat
Den grønne Sti sig vrider.
Hvormange Pletter, nylig forladt,
Maaskee af skjøne Sider.
Venner! kom, og læg jer ned!
Mærk kun, hvor Snaphanen feier
Efter Nymphens stille Fjed
Blandt Laxpapir og Reier.
Her er godt! Hør Træets Suus!
See Teltets fjerne Fakkell!
Au! jeg traadte Sneglens Huus
I Stykker reent, den Stakkel!
Lad os ligge
Her og drikke
150 Danmarks Skaal - klink med! Stød an!
Lange, hvide
Skyer glide
Over Land og Strand.

Ind i Teltet! Ha, hvor det gloer
Med Lys og Blomsterkrandse!
Tyk vikler sig en duftende Snor
Om Søilens grønne Landse.

Dugen hvid og Jomfruen rød!
Herrer og Damer, som vinke!
I den kaade Sværm, med Nød,
To Dannemænd kan klinke.
Hist i Speilets blanke Grund
Jeg skimter Skov og Bakker;
Ja, min Sjæl! der staaer min Hund
Og du og jeg og snakker.
Proppen knalder!
I Krystaller
Skummer Vinen - Ak, hvor skøn!
Og i Skiver
Skaaret bliver
En Melon saa grøn.

I Sophaen, see! med krøllede Haar
En udsøgt Skjønhed, Venner!
Nu knuser hun et Kyllingelaar
Med sine Perletænder.
Hvor den lille Melkekno
Griber dog vakkert Karaflen!
151 Han, som ei la'er hende Ro,
Hun slaaer til ham med Gaflen.
Dumme Knægt! giv bare Tid!
Hvor Pusselanken smutter
Frem paa Gulvet, som med Flid,
Og viser Øiet lutter
Skjønne Sager,
Som behager
Baade mig og dig, min Ven -
Saa, nu drak hun -
Og nu trak hun
Foden ind igjen.

De flokkes, klynges. Eia, see dem.
Der løbe op til Valsen!
Hvor flinke Putter, hoppende frem,
Med deres Ven om Halsen.
Naa, han slænger Tøsen omkring!
Skjørterne suse til Knæet;
Hatten falder - Ingenting!
Her kan vi staae ved Træet.
Hvor den Satan slider paa!
Han sveder! Jo, jeg takker!
Au, au, au! Min store Taa!
Saa see dig for, din Rakker!
Puf! Raketten
Gik paa Pletten
Midt i Dandsens Hvirvler op.
Støvet damper.
Grønne Lamper
Pryde Teltets Top.
152 Hør blot et Øieblik dog endnu
Paa Jægerens Trarara -
Saa vil vi gaae - Tallerkenen, du!
Jo, jeg forstaaer at spare.
Det er ogsaa bandsat koldt; -
Op da i Arken som Noa!
Først om Halsen, Kone, holdt!
Giv Tid! tag denne Boa!
Svøb ham ind, den lille Svend,
Bind Klædet om Kasketten!
Bank mig Piben ud, min Ven,
Paa Hovdet af Cadetten.
Nu, vor Herre,
Lad vor Kerre

Rulle, og blot lad mig, hør.
Piben stoppe -
Er I oppe?
Saa, din Kjeltring, kjør!
1824

153

DYREHAUGEN

1.

Slip mig. Dreng! I splitte mig Kjolen og Kraven!
Au! To børste mig Ryggen, tre børste mig Maven.
Og I skal betales? Skilt og Bestalling er ægte -
Ja, man mærker det strax, I er Embedsmænd, Knægte!

2.

O Bakke, hvis Grønsvær mig tidlig har baaret,
I hvis Bøg jeg et Navn, et elsket, har skaaret!
Jeg hilser din Top, som Teltene skjule.
Dine spattede Firbeen, din lerede Hule!

3.

End eengang vil jeg i Løvfaldet vade,
Skjøndt ikke, som fordum, gantes med de Glade;
End eengang blandes i Vrimlen og see
Det Gjøglerie, det Fjas, hvorover man tør lee.

4.

Efter Bakkens Friction og electricke Trængsel
Har Ungdommen altid, siges der, en Længsel;

Der vil jeg staae, i den brogede Strøm,
Mindes forsvundne Dage, og drømme en gammel Drøm.

154

5.

I Verdenstheatret sig Mængden forsamler.
Der maa jeg ind; man føler og famler -
Tillad, at jeg trykker om Livet dig. Søde;
Seer du? Solen gaaer ned og Alperne gløde.

6.

Eqvilibrist, som baglængs bøiet fra Pælen
Løfter den Skilling, man smed dig ved Hælen;
Heller, som du, gad jeg søge min Skilling,
End, blodrød ved et Buk, i den modsatte Stilling.

7.

Bjergpræken holdes; en Karl gjør Mirakler
Og faaer dem til at lee, de grædefærdige Stakler!
Mig helbreder han ikke mit skriftkloge Væsen,
Hvor høit end han gaber, hvor stærkt han kridter Næsen.

8.

Syv Amagerpiger, sammenhægtet i Rad,
Brogede om Halsen som et Neglikeblad;
Naar jeg trykker den Første i Trængslen et Sted,
Gad jeg vidst, om den Længstborte føler det med.

9.

Som i Indiens hellige Stad, i Benares,

Oxer, Aber især, ansees og bevares.
155 Hør, hvor i Teltpagoden det hylér og tuder!
See paa Bordet Mavens phantastiske Guder!

10.

Musrose fra Valby, i Silkeærmer grønne,
O hvor svulmende er du, udspringende Skjønne!
Din Fylde, din Rødme, hvor frodig og fager!
Og dog en Rosenorm maaskee i Hjertet dig nager.

11.

Perlende af Sved, forpustet af Varmen,
Slæber en Fader sin store Datter paa Armen;
Bagefter, med Hatten, Fruen frugtsommelig.
Og en hvid Bologneserhund, klippet guddommelig.

12.

Er det en Elephant, som brølende stamper?
Nei, Publikum er det, blandt Brædeskurets Lamper.
Jo mere ved Næsen man trækker det og snapper,
Jo mere det jubler, jo mere det klapper.

13.

Din blaae Atlastrøie, Chinafarer, falder
Fra Skuldren med Knaphullets Liliekonvaller!
Hvilket Eiland med Buske! og bag Busken den lille.
Sminkeglødende, nøgne, sortøiede Vilde!

14.

Du blege Mand i Døren, som med dristigt Snit
Skiller Hovedet fra Kroppen - prøv det med mit!
Du samler dem igjen? man bliver kun lidt mat?
O, hvorfor er dog Enden paa Legen saa plat?

15.

Syng, gamle Jøde! Dig kaster bag Ryggen
Egetræet selv sit Blad i Parykken;
Slaae som en Nattergal! brum som en Bjørn!
Du kan dem sagtens more, de lattermilde Børn!

16.

Løve! som ruller Øiet bag Manken,
Og strækker den uhyre Klo henad Planken;
Var du saa grum, som din Vogter, da du var fri?
Umuligt! saa løi begges Physiognomie.

17.

Jeg kjender dig igjen i dit Haars sorte Hjelm,
Med Guldlorgnetten og Parasollen, Skjelm!
I Trængslen behøver ei Kjæresten dig ganske -
Giv mig din runde Arm! Han har jo din Handske.

18.

Op mod Skyerne Gyngens propfulde Æsker,
Klavrende Dreng, muntre Arabesker!
157 Flammer paa Skorstenen, Flage paa Teltet,
Og i Græsset en Vogn med tre Kjællinger væltet!

19.

Hvor blusser din Kind efter Ridetouren, Hulde!
Hvor er dine Lokker guldfagre og fulde!
I Tanker staaer du og grubler - kun Hunden,
Springende, snapper et Kys dig fra Munden.

20.

Bonaparte, Tordenskjold, Robespierre -
Brune Banditter, Tyrkernes Herre -
Konger og Keisere - see, hvor de staae.
Som i levende Live, med Voxnæser paa!

21.

Din Fader og Moder blev borte; o, vi ville
Hjælpes at søge dem. Græd ikke. Lille!
Selv misted jeg min Fader og Moder, som du
En syvaarig Stakkel, og jeg leder endnu.

22.

Den Væxt har ingen, undtagen en Venus paa Kloden;
Af Skum hænger endnu noget om Hoften og Foden;
Det er hende selv, Aphrodite, huldsaligst blandt Koner,
Syposen en Concha, Søofficerer Tritoner!

158

23.

Et gesvindt Kakkellorum, et Pust, ikke mere.
Og Marsviin er Roser, Vandet Madera.
Her kan du see, ikke altid det svigter.
Men der er Mulighed i det. Lejlighedsdigter!

24.

Olding, som strækker i Græsset de støvede Lemmer!
Forgjæves den sidste Draabe af Flasken du klemmer.
Du føler endnu dig som kummerlig Borger,
Du finder endnu i din Sjæl de elendige Sorger.

25.

Disse Blik, som Athenes, saa dybe, saa store,
Du veed ei, Ven, hvor de i mit Hjerte sig bore,
skjøndt skygget af Krepflor - Ak, den henvisnende Enke!
De bandt mig engang med en Forglemmigeislænke.

26.

Bag mossede Stene, bag mørkegrønne Blade,
Forfrisk mig, du sprudlende, kolde Najade!
O I Trætte af Livet! hvad lædsker vor Tørst?
Dødens eensomme Kilde, den isnende, først.

159

27.

Forvovne Mø, hvem Faunen i Lunden
Lister sig bag efter, spidsende Munden -
Maanen sig tænder, en Nattergal klukker -
Venter du nogen? Du rødmer og sukker.

28.

Kukuk! hvorlænge skal jeg leve? Trompet
Mig min Skjæbne, usynlige Skovens Prophet!
Et Aar kun? - Du tier! - Godt, at det ender!
Farvel, lille Jord, da! Vi skilles ad som Venner.

160

161

EROTISKE SITUATIONER

162

163

PAA BJERGET

Paa Stien nedad Bjerget
Var vi saa godt som ene;
Omkring os stumme Klipper
Og tause, grønne Grene.

Der løb saa mange Kilder
Langs Mosset ned i Kløften,
Der stod saa mange Skarer
Forglemmigei paa Grøften.

Den aldrende Duenna
Gik langsomt Veien hjemad;
Men hun, den unge Skjønhed,
Tilbage meer, end fremad.

Da hun tog Hatten af sig,
Fri i det Fri, paa Bakken,
Saae man først ret den runde.
Yppige Form af Nakken.

Jeg fulgte langsomt efter.
Jeg maatte Skridtet dæmpe;
164 Jeg havde ondt at gjøre
Ved mine Fjed at lempe.

Togange hun sig vendte -
Saae paa mig - forestil Dem!
De Blik begriber Ingen,
Som ei saae Mage til dem.

Der var i deres Heften,
I deres Pliren Noget -
Hvis der kan hexes, skeer det
Ved Hjelp af Øielaaget

Bag denne gamle Træstub
Et Baand, et løsnat, bandt hun -
Og hvor Markisen lufter
Paa Hjørnet der, forsvandt hun.

Jeg skimtede i Mørket
- Skjøndt under Hjerteklappen
De lysegraae Kamascher
Et Stykke op ad Trappen.

Saa ranke, støbte Former,

Saa marmorglatte - Himmel!
Blandt hundrede Antiker
Var jeg ei halv saa svimmel.

165

VED HUSET

Jeg stod - Gud veed hvorlænge
Heldet mod Husets Pille -
Kun Aftenstjernen lyste,
Og det blev mørkt og silde.

Men fra Balkonen trængte
- Igjennem Blomstervrimlen -
Smeltende Accorder,
Som om de kom fra Himlen.

166

FJERBOLDTSPILLET

Fjerboldten klang i Salen.
Veninden, smidigbøiet.
Jog den i dristig Bue,
Og fulgte den med Øiet.

Men sine brune Øine,
Hvor fyrigt end de hæves,
Og sine hvide Arme
Anstrængte hun forgjæves.

Du jog den ei tilbage.
Du fulgte Boldten ikke.
Den lette, purpurrunde.
Med agtpaagivne Blikke.

Et andet Maal i Sigte,
Du brugte andre Vaaben
Du skottede til Siden,
Hvor Vinduet stod aaben.

Jeg stod paa Torvet - Himmel!
Hvor Øieblik kan nyttet!
Dit Blik og mit - hvor hastigt,
Hvor lykkeligt de mødtes!

167

I THEATRET

Du, som hist i Logen,
Imod Marmorguden
Sværmersk læner Nakken
Med Kastanieknuden;

Ingen Dandser seer du.
For hvis hvide, stramme
Silkeklæder tusind
Tændte Lamper flamme.

Ei Parquettets Herrer
Seer du Haaret purre;
Ei i første Rang de
Smaa Blondiner kurre.

Selv ei Prindsen seer du
- Skjøndt han troer det sikkert
Med de sorte Barter
Og den gyldne Kikkert.

Ja, du hører neppe
Contrabassens Brummen,
Disse Paukers Hvirvel,
Disse Bratschers Summen.

168

For din Tanke maler
Sig en anden Scene -
O, der gad jeg være!
Du og jeg - alene.

169

EN MIDDAG

See, vort lille Taffel speiler
Sig i Floden - See Forellen
Pynter Fadet med sin sidste.
Stive, gratieuse Sprællen!

See, Tokaiervinen gløder
I de tindrende Krystaller
Skjønnere, end selv i sine
Druers duftomflorte Skaller!

Og Orangens søde Skive
I din Purpurmunds Indfatning
Fik, for Tabet af sin Guldhud,
En guddommelig Erstatning.

Ak, for Tabet af saameget
Vinker os nu Sydens Fjelde,
Vinker os det gamle Kloster,
Vinker os den dunkle Celle.

170

ERKJENDELSE

At ikke jeg forlængst har hængt mig
Om hendes Hals, om hendes Knæ,
Og i mit Raserie har vovet -
Ja, hun maa troe, jeg er af Træ.

Men det er jeg paa ingen Maade;
O, gid jeg bare var af Træ!
Men, jeg er lidt moralsk, lidt dydig,
Og derfor egentlig et Fæ.

171

BRØNDEN

Som denne Brønd, den dybe,
Den kolde, af hvis Grube
Man langsomt henter Spanden,
Som af en Afgrunds Strube;

Hvori en lille Plet kun
Af Himmelbuen blaaner,
Hvem flygtigt et Par Stjerner
Halv skamfuldt Øiet laaner;

Hvori, hvis du blot vilde
Ud over Randen kikke.
Du saae, skjøndt lidt formørket,
Dit Engleansigt nikke -

Saaledes er mit Hjerte,
En Brønd til Punkt og Prikke,
Kun, selv naar du er borte.
Svinder dit Billed ikke.

172

I EN LANDSBYKIRKE

Vi sad i Landsbykirken.
En raa Novemberhimmel
Oplyste svagt langs Muren
Den fugtiggrønne Skimmel.

Tre, fire gamle Bønder,
Samt Præst og Degn, var Flokken,
Som med sit Skrat fra Taarnet,
Høitrevnet, kaldte Klokken.

Støv laae paa alle Bænke.
Af Malerier spored
Man kun den flinke Ungdoms
Haandtegninger i Choret.

Og, som paa Hogarths Plade
I bittert Lune stukket,
Var over Fattigbøssen
Tæt Spindelvævet trukket..

Istedenfor et Orgel,
Til Vinterstormens Tuden,
Peb Døren med sit Hængsel
Og klirrede Blyruden.

173

Det eneste Par Engle,
Som fandtes, laae i Gruset,
Ormstukne, invalide.
Henslængt i Vaabehuset.

Og Lysene paa Altret
Var ikke tændt - bevares!
Der gives intet Sted, hvor
Meer ugeneert kan spares.

De tommelange Stumper
Stod paa Profit i Stagen,
Og Dugen var et smudsigt
Og stoppet gammelt Lagen.

Der var en dyb Forladthed,
En Kulde og et Øde,
Der var en rædsom Tomhed,
Som i en Grav hos Døde.

Der var - dog nok om dette!
Du vil ei mere høre.
Og jeg vil ikke heller
Det Værste just berøre.

Nok vel, til at forstemme
En Virtuos, endsige
174 En Dilettant i Troen
Som mig og mine Lige.

Men du - var ved min Side;
Jeg saae din unge Pande
I renest Stil en Kuppel,
En yndig Hvælving danne.

Paa den var ingen Fure;
Der var en himmelsk Eenhed
I disse Liniers Bøining,
I disse Farvers Reenhed.

Og dine Blik, som Ungdoms
Og Uskylds Engle tændte.
Var Alterlys, som roligt
Med klare Straaler brændte.

Det stumme Sprog i Smilet,
I Mundens Form og Rødme,
Overgik alle Psalmers
Livsalighed og Sødme.

Fuldværd et Sølvorgel
I Pulpiturets Stole
Var en melodisk Rislen
Mig af din Silkekjole.

175

En østerlandsk Parabel,
En yndig Læresætning
Var i de brune Lokker
Og deres bløde Fletning.

Og al den stille Andagt,
Som Sind og Hjerter hæver,
Og al den fromme Gysen,
Som Helligdommen kræver

Fornam jeg i din Nærhed,
Indgjød dit tankefulde
Høitidelige udtryk
Mit Letsind og min Kulde.

176

I BLÆSTEN

Høistammede Rose
Med duggede Læber,
Forgjæves mod Blæsten
Og Regnen du stræber.

Tillad mig at være
Din Stav og din Støtte;
Jeg vil dig mod Blæsten
Og Regnen beskytte.

Om ogsaa du trykker
Og læner dig kjælen -
Betænk, det er ikke
Til mig, men til Pælen.

177

EN MORGENVANDRING

Det havde nylig regnet.
Og Klokken var vel otte;
Med blanke, smaa Galocher
Gruusgangen du betraadte.

Og dine Spor jeg fulgte
I Parkens Poppellunde;
Jeg saae, to sorte Snegle
Krøb med, saa stærkt de kunde.

En Handske, du i Græsset
Blandt Jordbærranker glemte,
Lidt varm endnu af Haanden,
Fandt jeg og henrykt gjemte.

Hvor i Akazielunden
En Marmorgud staaer rolig,
Jeg saae dig hvile Armen
Paa Gudens Knæ, fortrolig.

Og, skjult af kjøle Skygger,
Med Taarer læse Brevet,
Som sidst din fjerne Elsker
Tungsindig havde skrevet;

178

Og trykke Kys paa Bladet,
Og næsten favne Stenen -
Selv stirred jeg paa Havet
Og paa Kastaniegrenen;

Og tænkte: hvo der hang nu
Høit, sværmerisk i Kronen,
Som denne Kramsfugl hænger
Livløs og qvalt i Donen!

179

DEN UFORSIGTIGE

Jeg vidste at parere,
Naar Amor Buen spændte;
Jeg undgik, længe øvet.
Hvert farligt Skud, han sendte.

Paa Gaden, i Theatret,
Paa Landet og i Byen,
Omkring mig rasled Pile,
Som Hagl fra Sommerskyen.

Jeg fanged dem med Ryggen,
Med Skuldren - Brystet ikke -
Og jeg saae ud - et Pindsviin
Har ikke flere Pigge.

Da saae jeg dine Øine,
Og da jeg saae dem rigtig,
Da blev jeg saa forundret.
Saa henrykt uforsigtig -

Saa salig ligegyldig -
At, da du gav et Nik mig.
Et venligt - Ak, du veed jo.
Hvor skrækkelig det gik mig!

180

LATTEREN

Hvor kan du lee. Veninde,
Ad disse kolde, tomme
Indfald, som ikkun tvungne
Mig over Læben komme?

"Du veed ei, Ven, hvormeget
Din Lystighed mig saarer;
Brast jeg ei ud i Latter,
Saa brast jeg ud i Taarer."

181

DECLAMATIONEN

Som Maanen lyste Lampen,
Hvor vi fortroligt sade.
Og Natvioler dufted
I Damernes Pomade.

Og Syltetøjer funkled,
Og Viin, paa gyldne Fade;
I Dandsesalen hørtes
En kjælen Galopade.

Musiken i det Fjerne
Kun lidet os geneerte;
Vi bad, og, rød som Rosen,
Du Digtet declameerte.

Og hvert et Bryst stod stille -

I Salen standsed Valsen -
Ak, kun din lille Søster
Faldt, Engel, dig om Halsen!

182

DISTRACTION

Da Don Alonso fandt i
Slotshaugen, uformodet.
Og under Steenaltanen
De friske Spor af Blodet -

Og da han i de tætte.
De mørke Lokkers Skygge -
Hvad siger jeg? - de tætte,
De mørke Myrthers Skygge -

En sneehvid Skulder skimted -
En sneehvid Ganger skimted,
I Kappen han sig svøbte.
Hans Dolk, halvtrukken, glimted.

Han rørte Silkekjolen -
Hvad siger jeg? - han rørte? -
Han greb i Silkestigen,
Som til Balkonen førte.

Og mod sit Bryst han trykked
De lange, fine, runde -
Sin Mandolines Strenge,
Som ham forraade kunde.

183

Han skjælvede, idet han -
Idet han slyngte Armen
Omkring den marmorglatte -
Krumning af Vindveskarmen.

De dunkle Øienlaage -
Jeg taler reent i Taaget -
De dæmrende Gardiner,
De aabnede sig noget.

Og med sin Dolk i Haanden,
Og heldet over - Sjelden
Var jeg saa sælsom adspredt
Ved nogenslags Fortællen! -

Og med sin Dolk i Haanden,
Og heldet over - Dalen
Gjenlød just i det samme
Henrykt af Nattergalen -

Nei, naar dit Blik mig møder
I hvad det skulde gjelde -
Saadan, saa langsomt hævet.
Saa kan jeg ei fortælle.

PLATANEN

Det Træ, som her mod Himlen
Sin Tempelhvælving bygger
Og kaster over Jorden
Et Slør af grønne Skygger -

Saa rundt og rankt i Stammen,
Saa blødt og brunt i Barken,
Det er vor Stolthed, Frøken,
Det Sjeldneste i Parken.

Saa talte Haugens Gartner.
Du stod, som om du drømte -
Straahatten løst - om Panden
De sorte Lokker strømte.

Du læned dig til Træet,
Til Stammens bløde Furer:
"O" - brød du ud omsider -
"I deilige Naturer!

I skønne Træer! Hvor gjerne
Forbandt jeg mig med eder!
Med dig. Platan! hvis Krone
I Ætheren sig breder.

Med dig eet og det samme!
Din Dryas, din Veninde!
Af dine grønne Blade
Og Grene sluttet inde!

Jeg vilde aande med dig,
Og drikke med af Regnen,
Og staae, bestrøet med Perler,
En Pragt for hele Egnen.

O Dage, fyldt med Solskin,
Med Duft og Fuglevrimmel!
O Nætter, gennemstraalte
Af Stjernes kud og Himmel!

Jeg vilde skifte Barken
Og tabe Løvet med dig -
Jeg vilde slumre Vintrens
Og Dødens Slummer med dig!"

DEN SOVENDE

Karether rulled i Sandet
Foran det sneehvide Huus,
Som speilte sig omvendt i Vandet
Med Trapperne Blomsterkruus.

Nysgjerrig stod jeg paa Flisen,
Hvor Skyggen af Skyerne løb.
Hvor spraglet, under Markisen,
Paa Ruden en Kaalorm krøb.

Jeg fulgte Ormens Exempel,
Jeg gjennem Ruderne saae
Ind i det duftende Tempel,
Som Himmelhvælvingen blaa.

Der saae jeg dig selv, indsovet
Kun sagte Aande du drog -
Og om det drømmende Hoved
Dine egne Arme du slog.

Der saae jeg dig selv, indsovet
Paa Sophahynderne Pragt -
Høit over det drømmende Hoved
De blændende Arme lagt.

187

EN SOIRÉE

Med Hænderne paa Ryggen
Og Næsen sat i Skyen
Belærte mig en Herre
I - dog du kjender Byen.

At der maa altid gives
Et vist Slags Folk, som byde,
Og derfor ogsaa altid
Et andet Slags, som lyde.

At hines vanskelige
Forretning er, at herske.
Og disses derimod blot
Den simplere, at tærskke.

Det var hos hine derfor
En medfødt Ret, at straale,
Saavel som hos de andre
En medfødt Tvang, at taale.

Det nytted ei, at blæse
Friheds og Ligheds-Luren,

Det var nu eengang saadan
Indrettet af Naturen.

188

Man kunde føle Fryd ved
At trælle og at trænge,
Saavelsom ved at jage
Og tælle sine Penge.

Man havde meget godt af
Som Supplikant at bukke;
Seet fra det fromme Standpunkt,
Endogsaa af at sukke.

Der var en egen Vellyst,
Som ei man burde laste,
I at subordinere
Sig selv og underkaste.

Kortsagt, man maatte tilstaae,
Et vist, koldsindigt Væsen,
Et fornemt Kast med Hovdet,
Et nobelt Snit paa Næsen -

Tidt gjorde, at man maatte
Og ikke kunde andet.
End føle sig forlegen.
Ydmyget, overmandet - -

Jeg blev ham Svaret skyldig;
Fordybet hele Tiden
189 I een Betragtning, ændsed
Jeg ingen anden siden.

De første Ord, han yttred,
Mig bragte paa en Tanke,
Om hvilken alle andre
Sig snoede som en Ranke.

At der maa altid gives
Et vist Slags Folk, som byde.
Og derfor ogsaa altid
Et andet Slags, som lyde -

Det var en afgjort Sandhed!
Du fødtes til at byde.
Derom var intet Spørgsmaal,
Vi andre til at lyde.

Du - om ei flere - skabtes,
Indsaae jeg, til at straale -
Det var Naturens Orden -
Vi andre til at taale.

Du fik den fagre Holdning,
Det skønne Blik i Eie,
For hvilket Herrer bukke.
Og alle Damer neie.

190

Men ogsaa vores ringe,
Subordineerte Sphære,
Den, følte jeg, den havde
Sin Sødme og sin Ære.

Som sagt, jeg fandt hans Paastand

Prosaisk, men forstandig;
Jeg knyttede ei Haanden,
Jeg nikkede bestandig.

191

PAA SNEEN

Hen over Torv og Gade,
Hvor Sneen laae, den hvide,
Belyst af Nattens Maane,
Jeg saae dig hastig skride.

I eventyrlig Skjønhed,
Krystalklar, straalte Staden,
Og som et magisk Luftsyn
Blændede Slotsfacaden.

Om dine Hænder vandt sig
Muffen, den lykkelige.
Og om dit Knæ jeg hørte
Den glatte Silke skrige.

Dit Aandepust, usynligt
Ellers som Rosenduftten,
Nu strømte gennem Sløret
En Sølvsky ud i Luften.

Sig syngende lod Sneen
Af dine Fødder trykke.
Og paa det bløde Teppe
Henflagrede din Skygge.

192

Jeg saae den hastigt svæve
Over den glimmerhvide,
Ætherisk-rene Flade -
En anden ved dens Side.

Det var min egen Skygge!
Den skyndte sig utrolig -
Jeg havde aldrig seet den
Saa langstrakt og urolig.

Den nærmed sig forvirret -
Den lod - det er det Sande -
Sit eget sorte Væsen
Med dit sig kjælent blande.

De svulmede - Canova
Ei bedre Grupper skabte -
Imellem blev de borte,
Naar Maanens Lys sig tabte.

Og kom igjen tilsyne
I Stillinger - o Lykke,
Mit Kjød og Blød maa savne.
Men opnaaes af min Skygge!

REFLEXION

Jeg vidste dengang ikke.
Men lærte det for silde.
At du er streng som hine
Rødtatoveerte Vilde -

Om hvilke jeg har læst, at
Etsteds - Gud veed, hvor Øen
Coralbygt netop speiler
Sin Palmebusk i Søen -

Er det en Lov, at den, som
I Andres Skygge træder.
Og navnlig i en Dames,
Ansees for en Forræder,

Der har sit Liv forvirket;
Og, skal han Naade have.
Dog idetmindste bøder
Sin Levetid som Slave.

Velan, jeg er din Slave;
Det kan ei andet være!
Men stærk maa Boien laves.
Som denne Hals skal bære.

Du finder, skal jeg længe
I Fangenskabet sukke,
Tro mig, i dine Arme
Kun et forsvarligt Lukke.

UGLEN

Du siger, at paa Bænken,
Vendt imod Solen Ryggen,
Sad du forleden Aften
Eensom i Lindeskyggen.

Og paa den dybe Himmel,
Hvis Blaaf begyndte graane,
Saae man den blege Runddeel
Af Nattens fulde Maane.

Og for den store Ugle,
Der sad just i Alleen
- Som du alene - læste
Du høit i Odysseen.

Du læste længe om den
Blaaøiede Athene,
Og Fuglen sad, som naglet
Til Lindetræets Grene.

Du siger, du blev bange
Tilsidst, da i det Dunkle
Dens gule Blik begyndte
At dreie sig og funkle.

196

Du løb - Jeg seer den stirre,
Den lykkelige Ugle; -
Og jeg forstaaer, hvorfor nu
Den skyer de andre Fugle.

Hvorfor saa stum den sidder.
Mens alle Stjerner tindre.
Med Næbet imod Brystet -
Dens Lyst er at erindre.

197

TILSTAAELSE

Det var en ung og deilig Kone,
Der gav mig Næring af sit Bryst,
Og denne Kone var min Moder,
Og Jeg var hendes Liv og Lyst.

Jeg havde mange Legesøstre
Med mørke Øine, lange Haar -
Jeg seer endnu de runde Arme,
Som om de fanged mig igaar.

Jeg havde mange Elskerinder,
Med sneehvid Barm, med Rosenmund
O, denne klare Maanskinsaften
Gjenkalder mangan henrykt Stund!

Jeg hørte til en Kreds af Venner,
Der alle havde Kraft og Mod;
Vi stræbte til et Maal, for hvilket
Vi vilde vove Liv og Blod.

Men du, du fik mig til at glemme
Det Hele som en flygtig Drøm,
Dengang du hæved Liliepanden
Af dine Lokkers sorte Strøm.

198

Dengang du, som en høi Calypso,

Mig fængslet i dit Trylleland,
Og satte mig ved Marmorbordet,
Og rakte Purpurskaalens Rand.

199

DET UBEGRIBELIGE

Det kan de ei begribe.
De Folk med lange Næser,
At jeg ad deres Selskab
Og deres Venskab blæser.

Det kan de ei begribe.
De Folk med Messinghjerter,
At i mit Indre svæver
En Himmel fuld af Smerter.

Det kan du ei begribe.
Du, med en Gud i Panden,
At naar jeg ikke seer dig.
Saa er jeg fra Forstanden!

200

BESKRIVELSEN

Dig, vil man, jeg skal beskrive?
Give atter Skjønhedstrækket,
Som uendelig mig henrev,
Paa et Blad Papir med Blækket?

Hvilken Fordring! Dig, din Ynde
Kan en Digter ikkun male
Med de blødeste af alle
Bløde Toner i sin Tale.

Dit Portrait kan kun en Byron
Henrykt digte, ingen mindre!
Jeg besidder kun et Aftryk,
Skjult, men evigt, i mit Indre.

Ingen kan sig forestille.
Da det trykkedes i Hjertet,
Hvilken Ro, endskjøndt jeg bæved.
Hvilken Vellyst, skjøndt det smerted.

201

TILBAGEHOLDENHED

Fra Blomst til Blomster svæved
I Luften Blomsterstøvet,
Og Myggene sig favned
Med Lidenskab bag Løvet.

Ildfluerne sig tændte
Paa Graner og Cypresser;
En Mops min Hund forfulgte
Med tusinde Caresser.

Ja, selv den kolde Sandsteen
I Buegangens Skygge
Vred sig, i stum Fortabthed,
Som Amor og som Psyche.

Kun du og jeg, vi stode.
Forlegne og distante.
Som var Skovmørkets Nymphé
En gammel Gouvernante.

202

KANEFARTEN

Decembermaanens Kugle
Med Skyen sig bedækker.
Og som en Streng paa Bassen
Langtude Isen knækker.

Som kyst af Døden farer
Den sorte Hest for Kanen,
Og lang og spydig hænger
En listap fra Altanen.

Oi kan du vel forlange
Meer Stilhed, mere Øde
Til de Par Ord, som maae mig
En Dolk i Hjertet støde?

Jeg er dig ligegyldig?
En Ven, som andre? ikke? -
Jo, det er meer end lyst nok.
Jo, jeg kan see dig nikke.

203

I HAUGEN

Mig henrev den bløde
Skyaftens Rødme,
Biernes Surren,
Blomsternes Sødme.

Paa Randen af Skyen,
Den svømmende, fjerne.
Mødte mit Øie
En eneste Stjerne.

En Hængebirks Grene,
Den største i Haven,
Hang over mit Hoved,
Som laae jeg i Graven.

Og Vandperler funkled
Som Taarer, som dine -
Men det var kun Nattens,
Kun Taagens og mine!

204

SOLENS NEDGANG

Bag Vestens Bøgeskove,
I Bølgerne sank Solen -
Hun sad og saae mod Himlen,
Letgyngende paa Stolen.

Om Nakkehaarets Knude,
Hvis Lokker vilde splittes.
Greb, med de slanke Fingre,
Hænder, som Aphrodites.

Jeg kunde næsten høre
Mit eget Hjerte banke -
Ved hver en nytændt Stjerne
Fik jeg en raadvild Tanke.

Om jeg, som Solen, skulde
For hendes Fødder falde?
Om lukke mine Øine,
Som Haugens Blomster alle?

Da saae jeg først, hvor Halsen
Sig strakte langt og farligt -
At støtte var nødvendigt,
Alt andet uforsvarligt -

205

O, hvis den runde Nakke
Som Solen nu sig sænkte!
Jeg aabned mine Arme -
Det skeete, som jeg tænkte.

206

DØDSSTRAFFEN

Om denne Blomst er farlig?
Den er en Gift, den dræber
Men ikke nær saa hastigt
Og sødt som dine Læber.

O skynd dig, skynd dig derfor!
Du gjør det saa behændigt;
Det Liv, som jeg kan miste.
Er eensomt og elendigt.

Skal jeg en Dødsstraf lide
For mine gale Streger,
Saa lad mig kysse Giften
I mig af dette Bæger!

207

ANMODNING

Du veed, du er en Fakkell,
Og jeg, jeg arme Stakkell,
Er en elegisk Myg,
Der med sit Liv maa bøde,
Fordi den fløi for tryk
Din søde ild imøde!

Gjør Pinen kort, som krymper
Den halvforbrændte Stymper;
Tryk ham i Luen ind!
Du seer, hvordan han stræber -
Hav et barmhjertigt Sind!
Tryk ham til dine Læber!

208

HENRYKKELSE

Du glade Fugl, som flyver!
I høie Træer, som suse!
Og I, Smaadyr, som krybe
Med eders Sneglehuse!

Jeg kunde eder favne.
Jeg kunde eder trykke
Til Hjertet - saa beruset.
Saa vild er jeg af Lykke.

Ældgamle Eeg, som over
Mit Hovede dig hælder,
O, du vil glædes med mig,
Du vil, naar jeg fortæller -

At hun igaar, iaftes,
Da tusind Stjerner brændte.
Og Melkeveien lyste,
Mig disse Roser sendte -

Og at om Stilken viklet
Var et Papir, en Strimmel -
Saa rød og gjennemsigtig
Som denne Aftenhimmel.

209

SKOVEENSOMHED

Igjennem Bøgeskoven
Jeg dig ved Haanden førte -
Det var saa grønt og kjøligt,
Vi Nattergalen hørte.

Det var, som hele Verden
Med Blomster og med Grene,
Med Skyer og med Stjerner,
Tilhørte os alene.

Vi talte ikke sammen;
Vi kunde Intet sige,
Som snoede, tause Ranker,
Eensomme, lykkelige.

Saa frit, afsides var det.
Saa ubevogtet, stille -
Det var, som om vi Intet
Meer ønskede og vilde.

210

MIDNATSSCENE

I Aftnens dybe Stilhed
Lød dump Portklokkens Kimen,
Og Taffeluhret viste,
Bronceert, paa Midnatstimen.

Vi havde læst om Byrons
Forelskte Grækerinder,
Og dine Lokker rørte
Ved mine hede Kinder.

Vi kyssed ei hinanden,
Fordi vi ikke turde;
Det var kun, som vi skulde
Og ikke andet burde.

Da aabnede sig Døren -
En Mand kom ind - jeg bukked;
Dig tog han under Hagen,
Saae paa sit Uhr - du sukked.

211

GRENENES LYD

"Hør! Hører du den lange,
Den smertelige Tone,
Halv Fløitelyd og halv som
Et Suk i Træets Krone?"

Ja, det er Klagerøsten
Fra Grenene paa Stammen,
Der af en Luftning trykkes
For tæt og piinligt sammen.

Hun saae med Veemod paa mig,
Med tunge Blik og lagde
Sin Haand paa Liliepanden,
I det hun langsomt sagde:

"Nei, det er to, som bøie
Med Magt sig mod hinanden,
Men klagende, haabløse -
De kan ei naae hinanden!"

212

UMULIGHEDEN

I

lange hvide Klæder,
Buxbom ved Kistens Ender,
Med duftende Levkøier
I mine kolde Hænder;

Paa Brystet Dødens Sløife,
Paa Læben Dødens Hvile -
Hvor kan du troe, at nu jeg
Vel kunde lee og smile?

Jeg hører nok dig hvidske:
"Jeg elsker dig!" og græde -
Men jeg er død af Smerte,
Jeg kan ei døe af Glæde.

213

STRAF

Ha, disse runde Skuldre -
Det er dog altfor kjækt!
De svulme som en Gudindes,
Saa nøgne og saa frækt.

Jeg griber disse Fanger,
Undvegne, farlige To -
Jeg kaster dem i Lænker,
Som holder dem, kan du troe.

Jeg vil dem brændemærke -
Det har de vel fortjent!
See, hvor de hede Læber
Har Rosenmærket brændt!

214

BLIKKET

Du aabner halvt kun Øiet -
Men denne Spalt, den Strimmel
Af en formørket, skyet,
Heel overtrukken Himmel -

O, ingen Sommerklarhed
Er skjønnere i Verden,
Saa kjøligmørk, saa regnblaa.
Saa foraarsdeilig er den!

215

DET FØRSTE BUD

Opad Trappen trængte Masker
I det blussende Hotel,
Da hun førte mig i Haugen
Til et eensomt Kildevæld.

"Jeg maa give dig i Aften
Streng Love, Afgudstræl!
Disse Suk er al min Torden,
Denne Blomsterhøi mit Fjeld.

Du skal elske og tilbede
Mig alene - veed du vel?
Skjøndt min Vrede er en Taare,
Kan den dræbe dig, Rebel!"

216

VANSKELIGHED

Oprigtig talt, det kosted stundom
Umage nok, at lade spille
Det Varme, Lidenskabelige,
Ravruskende og Ellevilde;

Men den høitidelige Kulde,
Den Ro, jeg nu maa affectere.
Den skrækkelige, sletudførte.
Naive Nykterhed - langt mere!

217

DET OVERSTAAEDE

Ak, det var en tung Forfatning,
Som vi dengang leved i.
Og vi tog en from Beslutning -
Gudskelov, det er forbi!

Jeg, at ikke elske hende.
Hun, at ikke elske mig.
Og med Angst, det Gud skal kjende.
Vogtede enhver paa sig.

Som to Draaber Dug, der glide
Paa en Flade glat og jevn -
Som to Øielaag, der stride
Bittert med den søde Søvn.

218

ADVARSEL

Det Skum, som krandses Vandet,
Det Lys, som farver Jorden,
Skymasserne, som længe
Har samlet sig til Torden;

Den store, fyldte Regnbu',
Og du og jeg. Veninde,
Hvorlænge, troer du, inden
Vi skilles ad og svinde?

Nyt Bølgeskum vil komme,
Nyt Skyggespil, tilsyne.
Og andre Skyer trække
Paa Himlen op og lyne.

Forgaae, fordunste skal vi,
Som Draaberne, der strømme.
Og som en Regnbu' slukkes
Alt, hvad vi see og drømme.

Forstyr os derfor ikke
Den skønne, korte Vandring
Den truer alt, den kommer.
Den dræbende Forandring!

219

EN AFSKED

O, intet Under, du bevares
Med Laas og Lukke, som en Skat,
At En - jeg veed nok hvem - dig vogter
Med Argusøine Dag og Nat.

At Beilerne om Huset sværme
Som Flagermuus omkring et Baal,
Og at jeg selv beruset tumler
Som Bremsen fra en Nektarskaal.

Al Sommerblæstens varme Blødhed
Er i din melkehvide Arm,
Al Blomsterskønhed i Naturen
Har fyldt og rundet denne Barm.

Men mørkt, som Bjergets skjulte Grube,
Mit Sind er ved vor Afsked - tys!
Kun Amor høre disse Fodtrin
Og disse lange, lange Kys.

220

FORMANING

"Hvor denne Gravsteen luder,
Her sover, uden Kummer,
Et Hjerte, dybt i Leret,
Den trygge, skønne Slummer!"

O, fromme, melankolske.
Forgrædte Glut! mig dræber
Dit Ord - O lad mig lukke
Din Mund med mine Læber!

Skilsmissen har sin Gaade,
Sin Rædsel, selv for Aanden;
Ønsk dig ei Døden - Livet
Er dog en Fugl i Haanden.

221

ANGST

Hold fastere omkring mig
Med dine runde Arme;
Hold fast, imens dit Hjerte
Endnu har Blod og Varme.

Om lidt, saa er vi skilt ad,
Som Bærrene paa Hækken;
Om lidt, er vi forsvundne,
Som Boblerne i Bækken.

222

VED STRANDEN

See Bølgerne, som rende,
Bedækt med hvide Skjolde,
Langtudefra, i Stormløb,
Mod Øens grønne Volde.

Den første Række knuses.
Den anden med - for svage
Mod denne bratte Skraaning,
Som styrter dem tilbage.

Jeg vil mig ogsaa skynde.
Jeg vil mig ogsaa væbne -
Endskjøndt - ved dine Fødder
Mig venter samme Skjæbne.

223

I GRAVCAPELLET

Hvor Richard Løvehjerte
Begravet, man os viste,
Du støtted i Capellet
Dig til hans Kobberkiste.

Fra dine unge Kinder
Var Sundhedsfylden veget,
Og deres Roser havde
En tidlig Kummer bleget.

Du støtted dig, som aned
Du, at den dæmringsfulde
Gravhvælving efterstræbte
Dit Hjerte med sin Kulde.

Som om den tappe Fyrste

Din Uskyld maatte kjende.
Og ridderlig mod Døden
For dig sin Bue spænde.

Men han er selv beseiret
Og fanget af din Fiende -
Tomt hænger nu hans Harnisk
Og stumt hans Horn derinde.

224

FLUGT

Skjæbnen truer - lad os ile
Did, hvor Bjergene sig styrte
Ned i Dalen med et Belte
Af den eviggrønne Myrthe.

Med det kolde Sundhedsbæger,
Med de dundrende Kaskader,
Med den blanke, mørkblaa Gletscher
Og de høie Colonnader.

Med hiint Alpehorn, som toner
Et Godnat til alle Smerter;
Med Sneelagenet, som ruller
Over altfor hede Hjerter.

Lad os ile, lad os synke.
Hvor de unge Geder græsse.
Hvor den milde Jordbund nærer
En medlidende Cypresse!

225

SYGDOMMEN

Dit Ansigt er saa deiligt,
Skjønndt blegnende af Smerte
Jeg seer, hvordan at Døden
Trykker dig til sit Hjerte.

Du fæster dine Øine
Paa mig, de tragiskmørke.
Som om du sagde: tro mig.
At døe, det koster Styrke.

Min Røst kan ikke svare.
Men siger ei min Læbe

Med tunge Smiil, at Livet
Kan næsten ogsaa dræbe?

226

HVILESTEDET

Hvor disse brune Klipper
Hinanden lagviis trykke.
Og ligesom har fanget
En Indsø i sin Skygge -

Her gad jeg dvæle længe,
Aar ud, Aar ind, alene.
Imellem Mos og Bregner,
Og lange, mørke Grene.

Det purpurrøde Kredsløb
I disse Dybder skulde.
Lidt efter lidt, forstenes
Af Rolighed og Kulde.

Og vidne, som Granitens
Matrødmende Krystaller,
Om stærke Flammers Virkning
I en forsvunden Alder.

227

I RUINERNE

Kom! du vakler jo af Træthed,
Og kan ikke taale Støvet;
I de smuldrende Ruiner
Har vi alt for længe tøvnet.

"O, jeg kan mig ei løsrive
Fra det lille, sorte Billed!
Seer du, hvad af Oldtidsmythen
Konstneren har forestillet?

Psyche! Hvilken Engleskabning!
Piint af trende Amoriner.
O, hvormegen martret Uskyld
Ligger der i hendes Miner!

En har bundet hendes Hænder;
Og den anden, med sin Fakkell,
Brænder lige under Brystet

Den afmægtigblevne Stakkel.

Men den tredie, som svæver
Over hendes Hoved - Grumme!
Hælder ned i hendes Lokker
Giften af sin gyldne Kumme."

228

SØRGESANGEN

Daggry var det - Dæmringstiden
Der hvor Nat og Dag sig møde;
Endnu brændte Lampen stille.
End var Alting tyst og øde.

Og sit Hoved op fra Pudlen
Reiste hun, det skønne Ho'ede,
Om hvis Hals, i sød Forvirring,
Lokkerne sig dunkelt snoede.

"Skuffes jeg? hvad eller er det
Sang fra Kirken, jeg fornemmer?
Hvilket Chor! som Psalmetoner!
Hvilke klare, rene Stemmer!"

Lyttende, imod min Skulder
Hun den blege Pande trykket,
Nys af Brudekrandsens Roser,
Nu af Dødens Perler smykket.

Og Jeg greb de niatte Hænder:
Nei, du skuffes ei; mit Øre
Ogsaa kan fra Gadens Dybde
Stemmerne, Choralen høre.

229

Fødselsfesten hos en Gjenbo,
Helligholdt af unge Dreng,
Lod de glade Melodier
Gjennem Morgenluften trænge.

- Ak, jeg vidste det langt bedre!
Dyb og alvorsfuld var Klang.
For en Døende, i Natten,
Hævede sig Sørgesangen.

230

DET SIDSTE

Hun kunde ikke tale,
Qvalt var den hulde Røst;
Men mine Hænder greb hun
Og trykte til sit Bryst.

Og med ætherisk Glimren,
Vidtaabne, langsomt faldt
Paa mig de brune Øine -
Tilstod mig Alting, Alt!

"Jeg hører kun til Jorden,
Til Himlen hører du -
Døe derfor ikke. Engel,
O døe blot ikke nu!"

Men Øinene stod stille
Med deres store Blik -
Og Dødens dybe Taushed
Var alt det Svar jeg fik.